

ΕΣΠΕΡΟΣ

Ἔτος Γ'.

Ἐκδίδεται
τῆ 1/13 καὶ 15/27.
ἐκάστου μηνός.

⇒ Ἐν ΛΕΙΨΙΑΙ τῆ 15/27 Ἰουλίου 1883 ⇐

Τιμὴ ἰτησία
προπληρωμένη
εἰς χρυσόν.

Φράγκ. 40.
Μάρκ. 32.
Ρούβλ. 16.

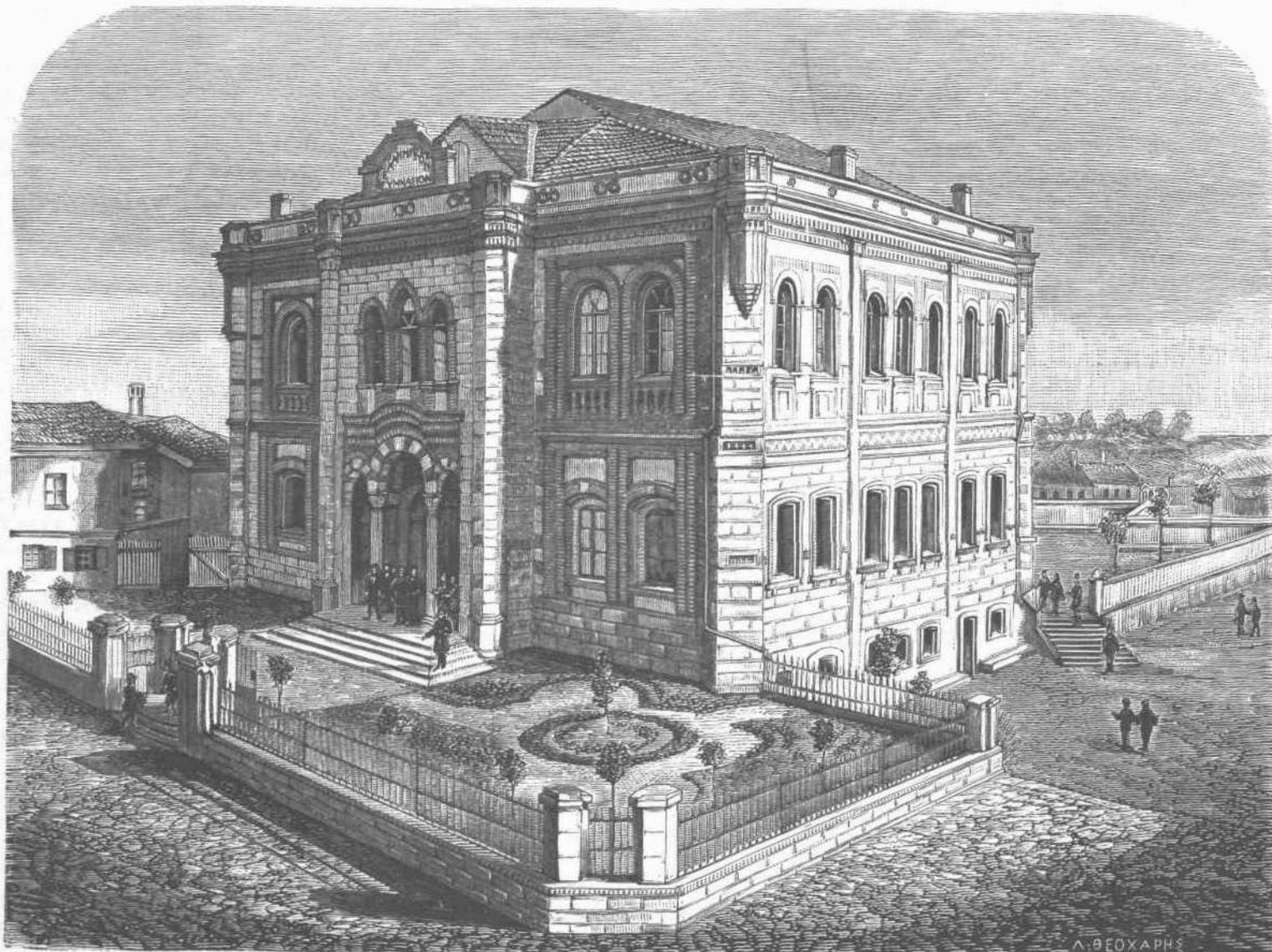
Ἄρ. 54.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Τὸ ἐν Ἀδριανουπόλει Ἑλληνικὸν Γυμνάσιον. — Ἐπιστολαὶ ἀνέκδοτοι. — Ὁ Ἰωάν. Ἐροῖκος Voss. — Τὸ γέν Ὠδεῖον ἐν Λειψία. — Τὸ σελίνιον (συνέγριον). — Ἡ Ταοκίνα καὶ τὸ ἀρχαῖον αὐτῆς θέατρον. — Ποιήσις. Ἡ λυγρία. Ἐκπύτων ποιητής. — Ἡ γυνὴ τῆς Μιλίτου (τέλος). — Ἡ ἐν Ἀμστελοδάμῳ ἐκθεσίς. — Διάφορα. — Αἰτιήματα καὶ λύσεις.

ΕΙΚΟΝΕΣ.

Τὸ ἐν Ἀδριανουπόλει Ἑλληνικὸν Γυμνάσιον. — Ὁ Ἰωάν. Ἐροῖκος Voss. — Τὸ γέν Ὠδεῖον ἐν Λειψία. — Ἡ Ταοκίνα (ἀρχ. Ταοκίτιον). — Ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν θέατρον ἐν Ταοκίτη. — Γέφυρα ἐκ δόνακος (bambou). — Χωρίον ἐν Ἰάβα (τιμὴμα οἰκονομικόν).

ΤΟ ΕΝ ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΙ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ.

ΤΟ ΕΝ ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΙ
ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ.

(Μετά εικόνας, ἄρ. σελ. 81.)

Ἐπὶ τοῦ μάλλον προεξέχοντος μέρους τοῦ Ἄστεος εἰς ἐννέα ἀεγχεμένον μέτρα ἄνω τῆς ἐπιφανείας τοῦ παραρρόντος τὴν πόλιν ποταμοῦ Ἐβρου, εἰς μικρὰν ἀπὸ τῆς πρὸς ἀνατολὰς πύλης τοῦ φρουρίου (Καλέ-Καπί) ἀπόστασιν καὶ ἔναντι τοῦ μητροπολιτικοῦ ναοῦ τῆς κοιμήσεως τῆς Θεοτάκου ἐγείρεται τὸ περιεκτικὸν Γυμνάσιον, οὗ ἡ εἰκὼν παρατίθεται.

Τὸ μεγαλοπρεπὲς τοῦτο κτίριον ἠκοδόμηται ἐφ' ἧς θέσεως ἐκεῖτο ἡ κατὰ Φεβρουάριον τοῦ 1880 ἀποσφραδισθεὶς Ἑλληνικὴ Σχολὴ ἐν εὐρυχωρῶν γηπέδῳ 1590 τετραγωνικῶν μέτρων, οὗ κατέχει τὸν μῆσον χρόνον περιλαμβανόμενα 403.30 □ μέτρα. Ἡ ὄλη οἰκοδομὴ ἐστὶ διώροφος σχήματος ὀρθογωνίου ἔχοντος μῆκος μὲν 21.80 □ μ., πλάτος δὲ 18.50 καὶ ὕψος 11.70. Κατεσκευάσθη δὲ ἐκ τετραγωνικῶν λίθων κατασκευασμένων καὶ ἐντέχνως ὅπως πλίνθοις συνδεδωσμένων. Ὁ ὄρθος αὐτῆς ἐν ὄλῳ θεωρουμένην ἀποκλίνει μάλλον πρὸς τὸν ὀριζαντικόν, εἰ καὶ δυσχερῶς δύναται τις νὰ διαγνώσῃ ἐν αὐτῇ τὸν δεσπόζοντα τύπον τὸν δι' ὄλου τοῦ ἔργου διήκοντα· αἱ πλευραὶ αὐτῆς εἰσι κανονικαὶ καὶ ἐντέχνως ἐργασμένα ἐν τῇ ἀπερίττω αὐτῶν διακοσμήσει, ἐπιχαρίζουσι ὑπὸ κροσσώτῳ γείσου αἱ δύο πλάγια καὶ ὑπὸ ἀετώματος ἡ ὀπισθία ἐπιστοιχίζονται· τὸ διάστημα αὐτῶν περιέχει διπλῆ ἐκ πλίνθων γραμμὴ με ταδρόμοις διαπεσοικιλμένη, τὰ δὲ παράθωρα ὑπὸ πλινθίνης στεφάνης περιβαλλόμενα, καὶ κατὰ τὸν ἑλληνικὸν μὲν ὄντα τρόπον τὰ τοῦ ἰσουλίου, κατὰ τὸν ὀριζαντικὸν δὲ τὰ τοῦ ἀνωτέρου ὀρόφου, ἐν ἀρμονίᾳ διατηροῦσι τὴν ὑπὸ τῆς καλλιτεχνίας ἐνδεικνομένην πρὸς τὰς παραστάδας ἀναλογίαν. Ἡ πρόσῳς ὄμως, μετὰ τῶν πλινθοκτιστῶν αὐτῆς γοτθικῶν κοσμημάτων, τῶν ἐν εἰδεί ἐπάλληξον προσεχόν καὶ τῶν τετραγωνικῶν ἀποφύσεων τῶν γωνιαίων κατατομῶν, παριστῶ παράδοτον ἐν τῇ οἰκοδομικῇ συναρμολογίᾳ. Ὡσαύτως δὲ καὶ ἡ πρόστασις, ἧς ἡ κατατομὴ τῶν γωνιῶν ἀπολύγει εἰς κλίβανρον, ὃ δὲ πολὺν ὀσανάλωτος πρὸς τὸ μέγεθος τῆς ὄλης οἰκοδομῆς σχηματίζεται ἐκ τριῶν ἐπαλλήλων τῶζων ὑποστηρίζομένων ὑπὸ δύο ἰσχυρῶν λίθινων ραβδωτῶν κίονων, ὅστινες ὡσεὶ καμπύλοισι ὑπὸ τοῦ ὑπερκαμμένου θάρους νοηλῶς φαίνονται ὑποβασιζόμενοι αὐτόν. Ταῦτα δὲ πάντα μετὰ τῶν ἄνωθεν τοῦ ἐπιστηλείου κορωνιδῶν τριῶν ἐπιπέδων παραθύρων, ὧν τὸ μὲν ἐν τῷ μέσῳ ἀψιδοειδὲς καὶ ὀλίγον προεχόν, τὰ δ' ἑκατέρωθεν συνημμένα τούτῳ τοξοειδῆ, καὶ τῆς ἐκ τοῦ θρησκ. ἀναθρωσκουστῆς μετωπίδος, φερούσης κύκλῳ κερτίνους κεφαλαίους προσεχέουσι γράμματα ἐπὶ κωνῆς ἐπιφανείας κεγαλαγμένους τὴν ἐπιγραφὴν ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ παρέχουσι τῷ ὄλῳ τὴν σκαίαν σοβαρότητα ἱστορικοῦ μάλλον πύργου, ὑπερβυμίζοντος τῆ θεωμῆψ τὴν δεσποδαίμονα ἐποχὴν τῆς τοῦ μεσαιῶνος τιμακρατίας, ἧ τὴν φαυδρῶν ἰλαρότητα σεμνοῦ τοῦ Μουσίου ἐνδιακτικματος.

Ἐπίσης καὶ ἡ ἐσωτερικὴ διαρῆσις καὶ διασκευὴ τοῦ κτιρίου ἐν τισιν ἐστὶν ἐλαττωματικὴ, ὅπερ εἶτι μάλλον ἐξάγει ἡ ἀπότομος ἀντίθεσις τοῦ ἔξωθεν καλλωπισμοῦ πρὸς τὴν ἐσωτερικῶς ἐπικαρτοῦσαν, οἰκονομικὸν ἔνεκα λόγων, τελείαν, ὡς εἰπεῖν, γυμνότητα αὐτῆς, ἣν ἀπλοῦν μόνον καλύπτει ἐξ ἀόριστου καὶ ἄμμου φαῖν κόνιαμα ἄνευ οὐδεῶν ἐτέρου κόσμου, πλὴν τῶν χονδροειδῶν σιδηρῶν παραθυροφύλλων ἄτινα ἐσωτερικῶς ἀναδιπλούμενα πρὸκεινται ὡς ἀσφαλῆ ἀλεξίθρια κατὰ τοῦ παμφάγου πυρῶς.

Ἡ σχολή, ὡς ἄνω ἐρεθῆ, διώροφος ἐστὶ, περιέχει δ' ἑκατέρωθεν τῶν ὀρόφων ἀνὰ 5 δωμάτια παραλλήλως ἑκατέρωθεν κείμενα, ὧν 3 πρὸς τὴν Α. Μ. πλευρὰν καὶ 2 πρὸς τὴν Β. Δ. Καὶ ἐν μὲν τῷ ἰσουλίῳ πρώτῳ ἄριστῆρῳ τῷ εἰσαρχομένῳ δωμάτιῳ διδάσκονταί αἱ ἀνώτεραί τῶσδε τάξεις τοῦ Παιδαγωγικοῦ τοῦ Ἄστεος· ἐν τῷ ἄνω δὲ ὀρόφῳ τὸ μὲν δευτέρον δεξιᾷ ὀματίῳ κατέχεται ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως, τὰ δὲ ἄλλα τέσσαρα ὑπὸ τῶν τριῶν τάξεων τοῦ Γυμνασίου, τῆς δι' οὗτω καταρτισθείσης ἐλλείψει πόρων καὶ τῆς προκαταρκτικῆς· ἐκ τούτων τὰ δύο τῆς Β. Δ. πλευρᾶς δωμάτια συγκοινωνοῦντα πρὸς ἄλληλα καὶ πρὸς τὴν κυρίαν αἴθυσαν διὰ περιαιρετοῦ ἐκλίονος παραστάσματος, οὗ ἀριστῆρῶ μόνου κατὰ τὰς ἐξέτασεις καὶ τὰς λοιπὰς δημοκρατικῆς τελειᾶς ἐνοῦνται ταῦτα τῇ αἰθούσῃ, ὑπερδιπλασιᾷ οὗτω καὶ εὐρυστάθῃ καθισταμένη. Ἡ κλίμαξ εἰς τὸ ἔναντι τῆς εἰσόδου εἰσὶ κειμένη καὶ μονόκλιος ἀρχομένη διχάζεται ἀπὸ τῶν μέσων καὶ ὀπιστρος εἰσα χωροῦσα, ἰσικὴν ἀναπαυομένου πηγυρῶ ἐμπέμπεται τῶν δύο ἄκρων τῆς αἰθούσης τὸ ἄνω ὀρόφῳ ἀποτόμως κατὰ κλίθετον τέμνουσα αὐτὴν, ἀριστῆρῶ οὗτω χωρὸν καταλαμβάνουσα. Πλὴν ἄλλ' ὄμως καὶ μεθ' ὄλης τῆς παρατηρούμενης ταύτης ἐλλείψει ἀνατιρητήτως δύναται τις εἰπεῖν, ὅτι ἡ οἰκοδομὴ αὐτῆς οὐσιωδῶς καλλοπιζει τὴν ἐν ἧ ἔθρυσται συνοικίαν, ἐπιβλητικῶς δεσποζουσα παῶν τῶν παρακαμμένων ἐκλίονος καὶ παλαιωμένων οἰκιῶν, καὶ ὅτι εἶναι ἡ μόνη ἐκτιμῆν κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης χρησιμεύουσα ὡς ὑπόδειγμα εἰς τοὺς πρακτικῶς ἐνταῦθα ἀρχιτέκτονες, οἵτινες ἀπὸ τῆς ἀνεγέρσεως αὐτῆς σπουδαίως εἰσέχραγον μεταρρυθμίσεις ἐν τῇ πατροπαράδοτῳ αὐτῶν τοῦ οἰκοδομῆν τέχνῃ.

Τὸ στέδιον αὐτῆς ἐγράψεν ὃ καὶ τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει Μεγάλῃν τοῦ Γένους Σχολῆν καλλιτεχνήσας ἀρχιτέκτον κ. Κ. Δημάδης, ἀρχιτέκτονος δὲ τῆς ἐκτελέσεως ὑπὸ τῆν ἐπιστάσιν τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ κ. Νικολάου Δημάδου εὐθὺς μετὰ τὴν κατὰ τὴν 7 Ἰουνίου 1880 κατάρθειν τοῦ θεμελίου λίθου φέροντος τὴν ἐξῆς σύντομον ἀλλ' ἐκφραστικωτέραν ἱρωσελεγιακὴν ἐπιγραφὴν·

ΜΟΥΣΩΝ ΠΙΕΡΙΩΝ ΤΕΜΕΝΟΣ ΤΟΙΣ ΘΘΑΙΣΤΟΙΟ
ΗΡΗΣΗΝ ΑΣΤΕΟΣ ΙΣ ΓΗΦ ΚΗΛΟΜΩΣΤΟΝ ΟΜΗΣ
ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΙΤΗΝ ΑΥ ΑΤ ΔΕΙΜΑΤΟ ΠΟΛΑΦ
ΦΑΝΟΤΕΡΟΝ ΠΗΘΕΙ ΔΑΓΓΙΛΕΩΝ ΠΑΡΟΧΩΝ.
ΑΛΛΟΔΑΠΟΙ ΤΕ ΜΑΛ' ΕΥΓΕΝΕΣ ΕΠΗΚΟΥΡΕΩΝ ΑΥΤΑΣ
ΑΡΧΟΤΑΘ' ΕΛΛΑΔΙΚΟΝ ΚΑΡΤΟΣ ΕΥΦΡΟΝΕΩΝ.

συντελεσθῆ αὐτῆ ἐντὸς ὀκτώ μηνῶν, τροποποιηθέντος ἐν μέρει ἐν τῇ ἐφαρμογῇ, διαφέρων ἔνεκα λόγων, τοῦ ἀρχικοῦ σχεδίου, ἐξ οὗ καὶ ὑποδειχθεῖσαι ἀνωτέρω ἐλλείψεις ἐν τῇ καθ' ὄλον οἰκονομίᾳ αὐτῆς· ἐδαρνήθησαν δ' ἐν ὄλῳ περὶ τὰς 3,500 ὄθωμαν. λίρας, μὴ συμπεριλαμβανόμενης τῆς ἀξίας τῶν λίθων, εὐγενῶς πάνυ δωρεῶν παραχωρηθέντων τῇ κοινότητι ὑπὸ τοῦ τότε γενικοῦ διοικητοῦ Ρεσοῦφ Πασσᾶ, πρὸς ὃν εὐγνωμόνως ἐς ἀεὶ διατελέσει ἡ πόλις, ἐξ ὧν ὑπὲρ τὰς 1,500 λίρας γενναίως προσήγγισεν ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις καὶ ἄλλοι φιλομνοσι ὁμογενεῖς καὶ φιλέλληνας, ὧν τὰ γερὰρ ὀνόματα χρυσοῖς γράμμασιν ἀνεγέρθησαν ἡ πόλις εὐγνωμοῦσα, ἀνετίθηκα δὲ γαλαρῆθῆσιν ἐν ταῖς ἀπαλαῖς καρδίαις τῶν ἐν τῇ σχολῇ ταύτῃ παιδευθησομένων μακρῶν καὶ ἀτελειωτῶν γενεῶν. Ἐκτὸς τῶν ἄχρι τοῦδε δαπανηθειῶν 3,500 λίρων ἀπαυοῦνται εἰς ἔσπερα 300 τοῦλάχιστον λίραι διὰ τὴν ἐσωτερικὴν διακόσμησιν αὐτῆς, τὸν κατάλληλον καὶ ἀξιοπρεπῆ εὐπρεπισμὸν τοῦ Ἐφορείου καὶ τοῦ Διευθυντηρίου, τῆς ἀγορᾶν γεωγραφικῶν χαρτῶν καὶ εἰκόνων τῆς ζωολογίας καὶ τῆς βοτανικῆς, τῶν πλουσιμῶν τῆς ὀργανοθῆκης καὶ τῶν καταρτιστῶν μικρᾶς Βιβλιοθήκης

περιλαμβανοῦσας τὰς τελειοτέρας ἐκδόσεις τῶν κλασικῶν συγγραμῶν, ἐπιστημονικὰ λεξικά καὶ ἐγκυκλοπαιδείας πρὸς χρῆσιν τῶν διδασκόντων. Ἀρχομένοι εἶπομεν ὅτι τὸ Γυμνάσιον κείται ἔναντι τοῦ μητροπολιτικοῦ ναοῦ ἐν ἧ θέσει ἐκεῖτο καὶ μονόροφος Ἑλληνικὴ Σχολὴ ἀπὸ τοῦ 1711 χρονολογούμενη, ἐπισκευασθεῖσα τῷ 1818, ἀνακαινισθεῖσα ἐκ ἄθρων τῷ 1847 καὶ αὖθις ἀνεγείσασα καὶ ἐπεκαταθεῖσα κατὰ τὸ 1879 διὰ τῆς ἀγορᾶς τοῦ παρακαμμένου μετοχίου τῆς ἐν Κύπρῳ μονῆς τοῦ Κίου καὶ τῆς προσθήκης δευτέρου ὀρόφου, τῇ γενναίᾳ συνδρομῇ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ζαπλοῦτων ὁμογενῶν καὶ τῶν ἐνταῦθα φιλομνοσῶν. Πλὴν ἄλλ' ὄμως καὶ εἰς πολὺ ἀριστοτέρες τούτων χρόνους, ἀνερχομένου ἴσως μέχρι τῆς κατὰ τὸ 1862 ἀλώσεως τῆς πόλεως, διατηρεῖτο ἐν τῇ ἐνταῦθα Μητροπόλει ἑλληνικὴ Σχολὴ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν κατὰ καιροῦς Ἀρχιερέων, ὡς ἐστὶν εἰκάσει ἐκ τινων ἀειδομένων. Δυστυχῶς ὄμως αἱ κατὰ τὸ 1490 καὶ 1515 ἐπισυμβῆσαι μεγάλα καὶ φοβερά πυρκαϊαί, ὧν ἡ τελευταία ἀρξάμενη ἐκ τοῦ μεσημβρινοῦ μέρους καὶ ἐμβάσα ἄχρι πολλοῦ διαστήματος ἀπεστέφρωσε καὶ αὐτοὺς τοὺς λίθους κατὰ τὸν Μαλαῖον, εἰς τρόπον ὅστε ἐρησον τὴν πόλιν φαίνεσθαι, κατέστρεψαν τὰς ἀρχαίας καὶ τοὺς ἀρχαίους κώδικας τῆς Μητροπόλεως, ἀμυδρὰ καταλιπούσα ἡμῖν σήμερον μνημεῖα τῆς τῶν χρόνων ἐκείνων πνευματικῆς ἐνταῦθα ἐργασίας. Ἄλλ' ὅπως ποτ' ἂν ἦ, τὸ θέβαιον εἶναι εἰς 35 ἔτη θραδύτερον, ἧτοι κατὰ τὸ 1550, μνημονεύεται τὸ πρῶτον ἐπιστήμης σχολῆ ἐν Ἀδριανουπόλει εὐκλείως διευθυνομένη ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τούτῳ παρὰ τοῦ τότε Μητροπολίτου Ἀδριανουπόλεως Ἰωάσαφ τοῦ Μεγαλοπρεποῦς μεταπεμφθέντος Ἰωάννου τοῦ Ζυγομαλῶ τοῦ Ἀργεῖου, τοῦ μετέπειτα μεγάλου ῥήτορος τῆς Μεγάλῃς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ὡς ὄλλον γίνεσθαι ἐξ ἐπιστολῆς τοῦ Ἰωάσαφ πρὸς τὸν Ζυγομαλῶν ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως σταλείσας καὶ ἦν ἐν μέρει μεταγράφουσαν ἐνταῦθα ὡς τρανῶς μαρτυροῦσαν τὰ φιλόμνοσα καὶ φιλοπάτριδα αἰσθήματα τοῦ γερὰρ τοῦ ἐκείνου ἱεράρχου, τοῦ τούτω ὀδίκου μετὰ ταῦτα διαβληθέντος καὶ πρῶτως τῆς Πατριαρχειας, ὡς μὴ ὄφειλεν, ἐκβληθέντος·

Ἰμωίωτατε, λογιώτατε, τῷ ὄντι ῥήτωρ, καὶ κατὰ πάντα ἡμέτερα, κύριε Ἰωάννη Ζυγομαλᾶ τοὺς δὲ μαθητὰς πρὸς Θεοῦ μὴ ἀμέλει, ἀλλὰ πάση δυνάμει ἐν ἐπιμελείᾳ καὶ καθαρῷ συνειδητῶσιν σπουδᾶσιν, καὶ τοὺς τοῦ κελλήου καλοῦτήρους αἰετ ἐπὶ τὸ κρείττον νοουθετεῖ, αὐτοὶ γὰρ βαρρῶντες ἔθωτον ἀφίκεσθαι, ἀλλ' οὕτω ἴδωμεν τὸ τέλος. Σὺ δὲ, Νικόλαε, πώλησον τὰ κρασία, καθ' ἃ σοὶ ἐπαρήγγειλα, καὶ ἐπέβλεπε τὰ ἀμύλια καὶ δευτέρωσον αὐτά. Καὶ σὺ, Δημήτριε, σπουδασον ἐπιμελῶς· καὶ ἐπίβλεπε καὶ τὸ κελλίον. Σὺ δὲ, ἐφημέριε, ἐλέπε τῆς ἐκκλησίας τὴν ἀκολουθίαν καὶ τὸ κελλίον, καὶ ἅπαντα τὰ παιδία ἐπιμελῶς σπουδασάτωσαν· ἦδη γὰρ ἀποσταλῶ ἡμῖν ἔθωτον ἐπιβλία κάλλιστα· Δομῆστιγε, ἐπιμελοῦ τῆς ἀκολουθίας καὶ τῆς σπουδῆς σου καὶ μὴ ἀμέλει κτλ."

Ἡ Σχολὴ αὕτη ἐξηκολούθει λειτουργοῦσα καὶ ἐπὶ τῶν διαδόχων τοῦ Ἰωάσαφ Ἀρσενίου, Ἰερμίου, Ἀνθίου, Παρθενίου τοῦ Α', Γαβριήλ καὶ Παρθενίου τοῦ Β', ἐπὶ δὲ τῶν ἡμερῶν τοῦ Χρηστοῦ Νεοφύτου τοῦ Α', ἧτοι περὶ τὰ 1657 εὐδοκίμως προέκοπτον ὑπὸ τὴν ἀνάμνησιν διευθυνοῦν Ἀναστασίου τοῦ Παντοδυνάμου, τοῦ πρώτερον ἐν Τυρνάθῃ τῆς Θεσσαλονίκης σχολαρχοῦντος, εἰτα δὲ Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης προχειρισθέντος· οὐ μόνον ἄνδρας ἐπὶ πολυμαθεῖα διακρίθέντας ἀναδείξασα, ὡς Ἀλέξανδρον τὸν

Ἑλλάδιον, ἀλλὰ καὶ μαθητὰς ἐν ταῖς τάξεσιν αὐτῆς ἀριθμοῦσα δυναμένους ἦδη νὰ συνάττωσι καὶ ἀπαγγέλλωσι δημοσίᾳ πανηγυρικῶς κατὰ τὴν μαρτυρίαν αὐτοῦ τούτου τοῦ Ἑλλαδίου. Εἶτα ἐπὶ τοῦ λογιωτάτου Μητροπολίτου Ἀθανασίου τοῦ Ἀδριανουπόλεως οἰκοδομηθείσης, ὡς ἐβῆθην εἰπόντες, ἐπὶ τούτῳ ἑλλ. Σχολῆς τῷ 1711 ἐδιδάξαν κατὰ διαδοχὴν ἐν αὐτῇ ὃ ἐξ Ἰωαννίνων λόγιος Ἀθανάσιος ὁ Βουθρωτινός 1715—1725, ὁ Ἀλέξιος Σπανός 1730, ὁ Σταμάτιος Παππᾶ ὁ ἐκ Κορυνοῦλας 1738—39, ἐφετῆς δὲ κατὰ τὸ 1760—1780 Ἰερὸθέος ὁ ἐκ Σμύρνης, οὗ μαθηταὶ ἀναφέρονται Στέφανος ὁ Βογορίδης καὶ Κύριλλος ὁ Στ', μεθ' ὧν οἱ Γεώργιος Οὐλοῦμογλου καὶ Γρηγόριος Μιχαήλογλου, ἑλληνοεὶ ἀριστοί, ἐναλλὰξ ἀπὸ τοῦ 1779—1818. Κατὰ δὲ τὸ 1819 μεταρρυθμισθεῖσης τῆς Σχολῆς τῇ ἀκόμῃ φροντίδι τοῦ κλεινοῦ καὶ σοφοῦ Μητροπολίτου Δωροθέου τοῦ Πρωτοῦ, συναρξία καὶ τοῦ ἐνταῦθα τότε ὑψηλοῦ ἀντιπροέδρου Κορίλλου τοῦ Στ', προσετῆ ταύτης ὁ πολὺς μετέπειτα γενόμενος Στέφανος Καραθεοδωρῆς διδάσκων τοὺς μαθητὰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν, τὰ μαθηματικά, τὴν ἱστορικὴν καὶ τὴν φιλοσοφίαν μετὰ καὶ δύο ἐτέρων διδασκάλων, ὧν εἰς καὶ ὁ διασημὸς αὐτῶν μετὰ δύο ἔτη ἐν τῇ διευθύνσει καὶ ἐφορῶσιν φιλόπνοος Μ. Βερόννης, τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ ὀπίου καὶ διδλυοθήκη τότε τῆς κοινότητος ἐγχαριστήθη δι' ἐράνου τῶν πολιτῶν, πρώτου ὄντος καὶ αὐθις τὸ καλὸν παράδειγμα τοῦ αἰδομένου Δωροθέου, ὁμορησμένου ἄπασαν τὴν σπουδαίαν αὐτοῦ διδλυοθήκην τῇ Σχολῇ. Κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν ἐδιδάξα καὶ ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Στεφάνου Κωνσταντίνος Καραθεοδωρῆς· καὶ ἐν γένει ἐπὶ τῶν λαμπρῶν καὶ ἀξιοσημειωμένων ἡμερῶν τοῦ Πρωτοῦ οὗτω προήγγοντο τὰ τῆς ἐκπαίδεσεως καὶ καθ' ὄλον τὰ τῆς κοινότητος πράγματα, ὅστε ὁ ἐπισκοπεύεις τῷ 1820 τὴν Ἀδριανουπόλιν Γάλλος πρεσβεύτης κόμης Μαρκελλὸς κολακουσιώτατα ἀποφραίνεται περὶ αὐτῆς, ἐπιλέγων· "Μὴ ἄρα δὲν ὑπάρχοσι καὶ ἐν αὐτῇ τῇ πεπολιτισμένῃ Εὐρώπῃ ἄλλοι κατὰ πολὺ ὡς πρὸς τὴν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν ὑστεροῦσαι τῆς Ἀδριανουπόλεως, ἣν ἡμεῖς θεωροῦμεν ὡς ἐν σκοτίᾳ διατελοῦσαν;" Τὴν ἐθνοφυλῆ ὄμως ταύτην καὶ γόνιμον πνευματικὴν ἐργασίαν τῶν Ἀδριανουπολιτῶν θάρεια καὶ μαινομένη ἐπέπρωτο φεῖ! νὰ διαταρῆξ μετ' ὀλίγον λαίλαψ, ἧτις ἀφαιρέσασα πρῶτως τοὺς ἐργάτας αὐτῆς, τὸν τε Πρωτόν καὶ Κύριλλον τὸν Στ', καὶ πάντας τοὺς περὶ αὐτοὺς ἰσχυροὺς καὶ γενναίους προστάτας τῶν γραμμάτων καὶ τῆς αὐτονομίας τότε πολιτείας τῶν Ἀδριανουπολιτῶν, ἀποφράσαντες αὐτοὺς τῶν θουληφρῶν αὐτῶν ἀνδρῶν καὶ ἐνέπνευσαν αὐτοῖς τρόμον καὶ ἐρικήν ἐπὶ τοῖς διαδραματισθεῖσι, κατὰπληρῆ δὲ καὶ θλίβῃ ἐπὶ τῇ ἐνακρήσῃ μεγίστῃ συμφορᾷ, οὐχ ἦττον ὄμως καὶ οὕτως ἔχοντες δὲν ἀπεδειλάσαν οὔτοι, οὔτε ἀπέγνωσαν περὶ τοῦ πρακτέου, ἀλλ' οἰονεῖ τὴν ἀθωότητα αὐτῶν ἐπιμαρτυροῦμενοι ἐρρωμένως ἐπελάθοντο καὶ αὐθις τῆς τῶν κοινῶν ἐπανορθώσεως, τριμελῆ καταστήσαντες Ἐφορείαν ἐκ τῶν φιλομνοσῶν πολιτῶν Δημητρίου Ζώτου, Βασιλείου Σωτηρίχου καὶ Μαργαρίτου Βερόνη, οἵτινες ἐρρωθίμως ἀμέμως τῷ 1821 τὰ τῆς Σχολῆς ὑπὸ τὴν διευθύνσιν καὶ πάλιν τοῦ Γρηγορίου Μιχαήλογλου, διδάξαντος ἕως τοῦ 1831· τούτων δ' ἀποθανόντα μετὰ πεντηκοναετῆ ἔτην διδασκαλίαν διεδόθη ἐν τῇ Σχολαρχίᾳ ὁ ἐκ τῶν Ἐφόρων λόγιος Μαργαρίτης Βερόνης μέχρι τοῦ 1833, ὅτε ἀνεκατέστησεν αὐτὸν παραιτηθέντα Κωνσταντίνος ὁ Ἀνδρῖος 1835 καὶ τούτον διαδοχικῶς οἱ Πολυζώης, Ἀδαμάντιος Ζαμποκίδης, Ἐμμανουὴλ Χαριλάου Αἰνίου καὶ

πλοῦσιος σήμερον ἐν Ἀθήναις τραπεζίτης, Διονύσιος Χαρίτου, πρῶτον μὲν Ἀδριανουπόλεως νῦν δὲ Νικαίας, καὶ Ἀπόστολος Σιρίγος Σίρηνος, ἑλληνοεὶ καὶ γραμματικῶς, ἄχρι τοῦ 1851· ἀπὸ τῆς ἐποχῆς δὲ ταύτης ἐδιδάσκων ὁ Γ. Λογοθετίδης ἄχρι τοῦ 1859, ὅτε ἐνακακάμφαντες ἐξ Ἐσπερίας οἱ ὀπαῖνοι τῆς πόλεως ἐκπαίδευθέντες διαπρεπεῖς καὶ διακεκριμένοι λόγιος συμπολίται κύριοι· Β. Γρηγοριάδης καὶ Χρ. Παππαδόπουλος ἀνάλαβον τὴν ἐν αὐτῇ διδασκαλίαν ἐπὶ τετραετίαν, ἀναγκασθέντες εἶτα νὰ καταλίπωσι τὸν τόπον, ἀπὸ τοῦ 1863 δ' ἕως τοῦ 1878 ἐδιδάξαν ἐκ περιτροπῆς οἱ κύριοι Γ. Λογοθετίδης καὶ Κηρτιζίδης, καὶ ἐν τῇ μετὰὺ παροδικῶς οἱ κύρ. Ἰ. Χρονιδῆς, Κ. Περριδῆς καὶ Ν. Κάκαρις. Τότε δὲ μεταρρυθμισθεῖσα ἡ ἀρχαία αὕτη καὶ γερὰρ τῆς Ἀδριανουπόλεως Σχολῆς, τῇ ἐνδελεχεῖ μερίμνῃ τοῦ κατὰ τὸ 1872 ἐπ' αἰσίου οἰωνοῦ ἰδρυθέντος ἐνταῦθα Φιλεκαπαιδευτικοῦ Συλλόγου καὶ τῇ ὄλιγῃ ἀρωγῇ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ὁμογενῶν, τὸ ἄρχαίον καὶ τὸ ἐν Ἀθήναις πρὸς διάδοσιν τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων Συλλόγου, ἀνήγγη εἰς τὴν προσήκουσαν πλέον αὐτῇ περιωπῇ Γυμνασίον ἐκ τριῶν τάξεων, οὐ πρώτος ὑπὲρθε Γυμνασιάρχης ἐπὶ διετίαν ὃ τὸ ἐν Τραπεζοῦντι νῦν Φροντιστήριον διευθύνων κ. Γ. Βεργιῆδης ἀντικαταστάθεις ὑπὸ τοῦ εὐπαίδετου κ. Γ. Παγρίδα, ὃν διεδόθη μετὰ ἐν ἔτος ὃ καὶ μέχρι τοῦδε εὐδοκίμως λίαν προϊστάμενος τοῦ Γυμνασίου κ. Χριστοφόρος Σαμαρτζίδης, ὑπὸ τὴν ἀνάμνησιν καὶ συντηρῆσιν διευθύνων τοῦ ὀπίου ἐλπίζεται ὅτι ταχέως θέλει τελειοποιηθῆ ταῦτα, προστιθεμένης καὶ δ' τάξεως, τῇ συνδρομῇ καὶ αὐθις τῶν κηρομένων τῆς ἀνὰ τὴν Θράκην διδασκῶν τῆς ἐθνικῆς παιδείας, καὶ ὅτι δὲν θὰ θραδῶνῃ εὐτυχῶς ἡ ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου ἐπιστήμης ἀναγνώρισις αὐτοῦ, ἧτις ἀνοπολογίστους ἐξεῖ ἠθικά καὶ ὄλικὰς ὀφελείας διὰ τοὺς κατοίκους τῶν χωρῶν τούτων, ὧν τὰ τέκνα δὲν θὰ ὄσι πλέον ἠγαλακμένα νὰ διασφίξωσι ὄυρεᾶ τὰ σκιάοντα θάλασσαν τὴ ἠχῆσαν, ὅπως κτήσονται διὰ μωρίων προσκομμάτων καὶ βουσιῶν τὸ διανοῖγον αὐτοῖς τὰς πύλας τοῦ Πανεπιστημίου ἀπολυτήριου. Τὴν διάπυρον ταύτην εὐχὴν τῶν ἐνταῦθα ἀπειροπλήθων Ἑλλήνων ἀδιστάτως πεποιθήμεν ὅτι ἔχουσιν ἦδη ὑπ' ὄψει οἱ ἀρμόδιοι, οἱ δὲ ἀπάνταχοι εὐδοκόντες φιλόμνοσι ὁμογενεῖς δὲν θὰ λειψῶσι θεσθαίως καὶ εἰς τὸ μάλλον ἐνοιαχῶντες διὰ τῆς αἰεὶ διακρινούσης αὐτοὺς γενναιοθωρίας τὴν ἐπικαιρον ταύτην ἀρσπολίαν τοῦ ἐν Θράκῃ Ἑλληνισμοῦ καὶ συντελοῦντες οὕτως ὡς φιλόστοργα τέκνα τῆς Μεγάλῃς Πατρίδος εἰς τὴν ἀκμαίαν συντήρησιν τῶν ὑφισταμένων σήμερον ἐνταῦθα ἀγαθῇ τύχῃ 15 Ἑλληνικῶν Σχολῶν, εἰς ἃς ὑπὲρ τοῦ 2300 φοιτοῦσι μαθηταί, καὶ δι' ἃς ὀπαῖνοι περὶ τὰς 3000 λίρας ὄθωμαν. ἐτησίως.

Εἰς τὴν πλήρωσιν τῶν ὑπαρχουσῶν εἶτι ἐν τῇ Γυμνασίῳ ἐλλείψεων καὶ εἰς τὴν ἀνέγερσιν καταλλήλου καὶ εὐρυχωροῦ διὰ τὸ Παρθεναγωγίου οἰκήματος, οὗ ἡ ἀνάγκη ὀσημῆσι ἐπιβλητικωτέρα καθιστανμένη δικαίως ἐπισπάται τὴν σύντομον μερίμνησιν τῶν τὰ κοινὰ διεσπόντων, ὧν εἶθε αἱ πατριωτικαὶ ἐνέργειαι νὰ στεφθῶσι συντόμως ὑπὸ τελείας καὶ πλήρους ἐπιτυχίας πρὸς μεγίστην χαρὰν τῶν Ἀδριανουπολιτῶν καὶ πάναντα μετὰ πεντηκοναετῆ ἔτην διδασκαλίαν διεδόθη ἐν τῇ Σχολαρχίᾳ ὁ ἐκ τῶν Ἐφόρων λόγιος Μαργαρίτης Βερόνης μέχρι τοῦ 1833, ὅτε ἀνεκατέστησεν αὐτὸν παραιτηθέντα Κωνσταντίνος ὁ Ἀνδρῖος 1835 καὶ τούτον διαδοχικῶς οἱ Πολυζώης, Ἀδαμάντιος Ζαμποκίδης, Ἐμμανουὴλ Χαριλάου Αἰνίου καὶ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΟΙ.
Β'.
Αἱ κατῶθι δημοσιευόμεναι τρεῖς ἀνεκδοτα ἐπιστολαὶ ἀπευθύνονται πρὸς τὸν κ. Ἰ. Εὐγενιδῆν, ὑποδιευκτῆν Σπεσῶν. Τὸ περιεχόμενον αὐτῶν δὲν εἶναι μιν πολλοῦ λόγου ἄξιον ὑπὸ ἐποφῖν ἱστορικῆς, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐγράψθησαν παρ' ἀνδρῶν ἐνδύτων, ὧν τὰ ὀνόματα εἰσι καὶ ἔσονται εἰς αἰετὸς καὶ φίλτατα παντ' Ἑλλήνι, δημοσιεύομεν αὐτάς σήμερον διὰ τοῦ "Ἐσπεροῦ".
Σ. τ. Δ.
Κύριε Εὐγενιδῆ!
Ἐλαβον τὸ γράμμα σου καὶ ἴδον τὰ ἐν αὐτῷ. Σοὶ περιεκτικῶν γράμματά μου πρὸς τοὺς Δημογέροντας τῆς Μονεμβασίας καὶ πρὸς τὸν χιλιάρχον Ν. Καρακίτση, λαμβάνωντας αὐτάς στείλαι τα ἀσφαλῶς, γράφοντας πρὸς αὐτοὺς

Ευγενέστατε Κύριε,
 *Ελαβον ευχαρίστως την τής θ το ένστωτος τιμίαν σας και εχάρην καθ' υπερβολήν πληροφορηθείς δι' αυτής ότι έχετε καλώς την ύγειαν.
 Σύμπωσις ασχολιών, και διότι και αυτό της επιστολής σας το περιεχόμενον δέν άπείται άνοπερθέτως την άπάντησιν, μ' έκαμαν ν' αναβάλω μέχρι της σήμερον την άπάντησιν, διά τι όποιον τοϋτο εξαιτούμαι συγγνώμη.
 *Ηδη δέ άπαντών, σπεύδω να σας πληροφορήσω ότι, όταν ο άγαπητός μου αυτόδελεφος μεταβή εις Αθήνας, θέλω τον παρακαλέσει να ενεργήσῃ την εις κανέν άλλο μέρος μετάθεσιν σας κατά την επιθυμίαν σας.
 Μην έχων έτερον τι ούσιωδες, σας άσπάζομαι έν τοσοϋτη έγκαρδίως και διαμηνώ
 *Εν Υψηλ' ο φίλος σας
 τη 20 'Ιουλίου 1883. Αδύαρς Κουντουριώτης.

Ο ΙΩΑΝ. ΕΡΡΙΚΟΣ VOSS.

(Μετά εικόνας, βρα σελ. 85.)
 *Εν Έβρίνη, πόλει της βορείου Γερμανίας, παρά το Αμβούργον κειμένη, άπεκαλύφθη κατ' αυτός ο άνδρίας άνδρός, οϋ το όνομα στενωός συνδέεται προς την κλασικήν ήμων φιλολογίαν. Είναι ούτος ο 'Ιω. Έρ. Voss, ο γνωστός του Όμήρου μεταφραστής, οϋ την εικόνα παραθέτομεν. Η υπό αυτόν γενομένη μετάφρασις του άριστοουργήματος της άρχαίας ήμων φιλολογίας είναι έργον μεγάλης επιμελείας και θαυμάζεται μέχρι σήμερον. Δι' αυτής ο Voss άπεκάλυψε τοις Γερμανοίς τας καλλονάς των όμηρικων έπων. Περὶ τοϋ μετρίφρονος φιλολόγου και ποιητοϋ λέγει ο πολὺς Νήβουρς: "Διά τοϋ Voss νέα ήρώτο εποχή έν τη κατανοήσῃ της άρχαιότητος, διότι αυτός άπεκάλυψεν ήμίν ότι οι άρχαιοι προϋπέθετον ως γνωστά, την περί θεῶν και περί της ης ιδεῶν των, τά περί τοϋ δημοσίου και τοϋ οικιακοϋ αὐτῶν βίου και άλλα, ών άμυδρὰν εἶχομεν έτι ιδεῶν." Έκτός της μεταφράσεως του Όμήρου ο Voss έποίησε και πρωτότυπα έργα, ών προεξάρχει το ειδύλλιον "Λουίζα", δι' οϋ ετέθησαν αι βάσεις των ειδυλλίων έν τη γερμανική φιλολογίᾳ. *Εν τη Λουίζῃ ο ποιητής περιγράφει διά ζωηροτάτων χρωμάτων τον εὐδαίμονα βίον έν τοις χωρίοις της βορείου Γερμανίας. *Ηρκει το ποίημα τοϋτο όπως άποθανασία το όνομά του. Ο Voss άπέθανε τῇ 1826 έν 'Εϊσελδέργῃ έν ηλικίᾳ 76 ετών, τιμώμενος και άγαπώμενος παρά πάντων.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΩΔΕΙΟΝ ΕΝ ΛΕΙΨΙΑ.

(Μετά εικόνας, βρα σελ. 85.)
 *Η Λειψία περιφανή κατέχει θέσιν έν Γερμανίᾳ ως προς την μουσικήν τέχνην, και δικίως φημιζεται το Ωδειον αυτής, έν τῷ κατ' έτος διδάσκονται πλείστοι θεοί νέοι και νεάνιδες οϋ μόνον εξ όλων των χωρῶν της Εὐρώπης, αλλά και εκ των μάλλον αποκέντρων της Ασίας και της Αμερικῆς μερῶν, και έν τῷ δίδονται τον χειμῶνα αι φήμην παγκόσμιον κεκτημένοι συναυλία. *Ηδη έν έτει 1743 ιδρύθη έν Λειψία φέσιον, αλλά φυσικῶ τῷ λόγω μικρῶν διαστάσεων και διά μικρῶν μέσων συντηρούμενον· έν έτει 1763, δε ανέλαβε την διεύθυνσιν αὐτοϋ ο πολὺς HILBER, πρωτίστην κατάλαβε τοϋτο έν Γερμανίᾳ θέσιν. Τῇ 1781 παρέστη ή ανάγκη αὐξήσεως της αἰθούσας των συναυλιῶν, και άνηγέρθη το ύπάρχον φέσιον. *Αλλ' έτι, πρό έκατῶν ετών

ήτο έπαρκές δέν άρκεί σήμερον πλέον και ή ιδέα ανεγέρσεως νέου Ωδειου, δραστηρίως επιδιωχθείσα, έπραγματοποιήθη, ανεγερθέντος νέου μουσικοϋ καταστήματος, το όποιον θέλει ανταποκρίθῃ εις την ανάπτυξιν της πόλεως και εις τας αἰτίσεις των χρόνων ήμῶν. Το οικοδόμημα περατοῦται έντός ολίγου, και έως έν έτει 1884 θέλουσιν άρχίσει έν αὐτῷ ή τε διδασκαλία και οι συναυλία.
 Το γήπεδον, εφ' οϋ έκτίσθη το Ωδειον, οϋ την εικόνα παραθέτομεν, έχει έμβαδόν 4000 τετραγ. μέτρων, εδωρήθη δέ τῇ πόλει παρά τοϋ κτηματίου VOIGT. Η δλη δαπάνη θ' ανέληθη εις έν εκατομμύριον μαρκῶν 400 χιλ. μαρκῶν εδωρήσε προς τον σκοπόν τοϋτον ο κτηματίας Γράσσης. Διά το σγέδιον έγένετο διαγωνισμός, καθ' ον εδραβεύθη μεταξύ των πέντε υποβληθέντων σγεδίων τοϋ έν Βερολίνω άρχιτέκτονος Γροπίου. *Εν τῷ άνω πατώματι τοϋ μεγάρου εὐρισκονται τρεῖς αἰθούσαι, ών ή μεσαία είναι ή μεγάλη αἰθούσα διά τας συναυλίας, διακρινόμενη διά την θαυμασίαν αὐτῆς άκουστικήν. Αι τρεῖς αἰθούσαι συνέχονται. *Ανωθεν της μεγάλης αἰθούσας, ήτις περιέχει θέσιν διά 1600 άκροατάς, ύπάρχουσι θεωρεία μετά πολλῆς χάριτος διασκευασμένα.
 Σήμερον ή εξωτερική οικοδομή έπερατώθη, ελλείπουσι δέ μόνον αι εξωτερικαί έργασίαι, αἰτίαις μετά μεγάλης δραστηριότητος ενεργουνται. *Από τοϋ Ωδειου, το όποιον κείται εις μικρὰν από της πόλεως απόστασιν ήνωθήθησαν προς όλας τας διευθύνσεις εὐρείαι, θενδροστολιστοις λεωφόροι, έμπροσθεν δέ αὐτοϋ κατασκευάζεται κήπος. Διά τοϋ οικοδομήματος τοϋτου κοσμεῖται και διαρρυθμίζεται μέρος της πόλεως, το όποιον μέχρι τοὔδε κατέκειτο άρχαίως παρημελημένον.

ΤΟ ΣΕΛΙΝΙΟΝ.

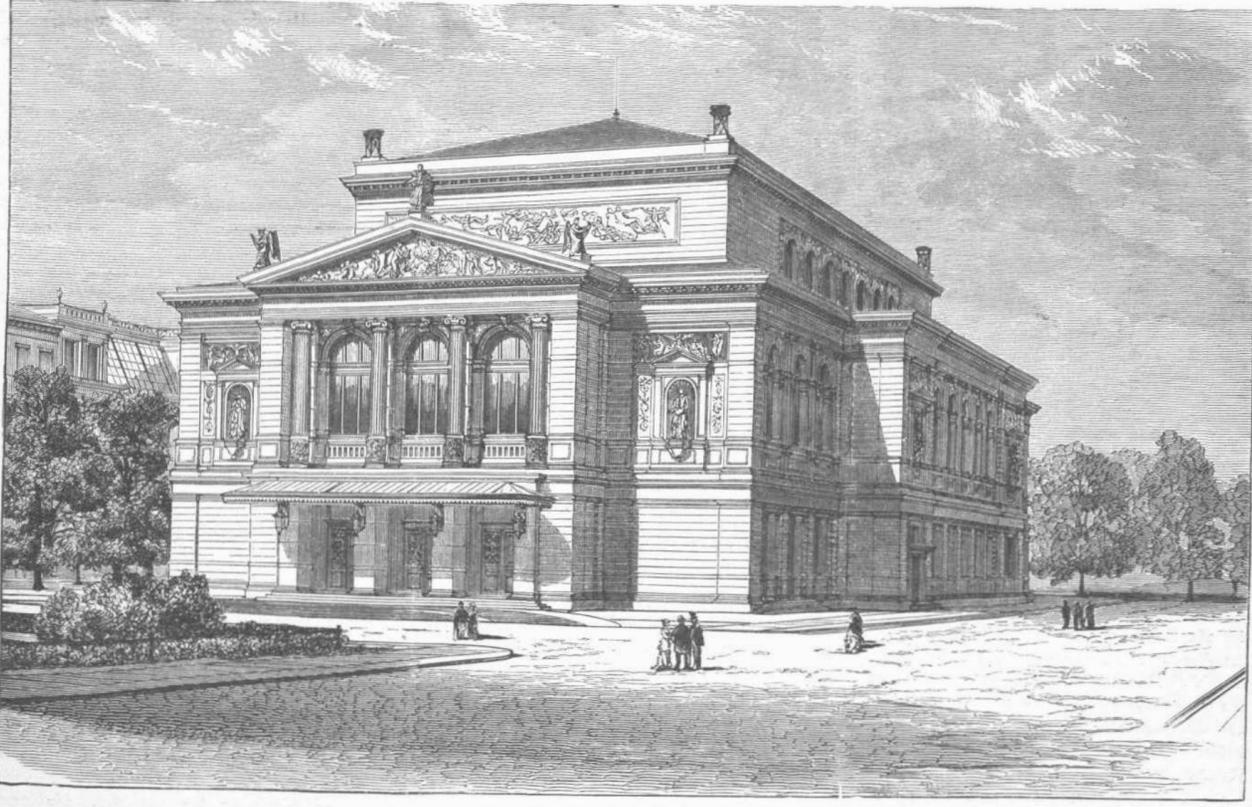
Διήγημα εκ του 'Αγγλικου.
 (Συνέχεια.)
 Την έπιουσαν, μόλις άμυδρὰ φωτός άκτις έφώτισε την εισοδον του σπηλαίου, ο κόμης ειδεν εισερχόμενον τον μικρὸν βοσκόν· τῷ έτεινε περιπαθῶς την χειρα και τον διεβεβαίωσεν ότι χάρις εις τον κίμωνά διήλθε νόκτα άρχαίως ήσυχοι και καλά ή.
 — Και εγώ σοι φέρω πράγματα, τά όποια θά σοι δώσωσι δυνάμεις, άπήνησεν ο βοσκός, καταθέτων επί τοϋ χόρτου τεμάχιον άρτου και κρέατος.
 Ο Βέροταιν εις μάτην προσεπάθησε να παρακινήσῃ τον Γουλιέλμον να συμμετάσχη τοϋ γεύματος.
 — Όχι, όχι, εἶπεν ο παῖς· εἶτι θά μοι δώσῃ ή μικρὰ Δάλλη θά ήναι διά σε· και ή Δάλλη συχνά μοι δίδει καλά πράγματα. Πρὸς τοϋτοις εὐρον τρόπον να οικονομήσω άρκετόν άρτον και δι' άμφοτέρους ήμᾶς, ώστε και έν ολόκληρον έτος ήμπορείς να μείνῃς εδῶ χωρίς να κινδυνεύσῃς ν' αποθάνῃς της πείνης.
 — *Εν έτος! άνέκραξεν ο κόμης. *Αλλά μήπως γνωρίζω, προσέθηκεν άναστενάζων, πότε θά ήμαι εις θέσιν να αναζητήσω άλλο άσυλον, εφ' οϋ πρό μικροϋ μάτην εδοκίμασα να σταθῶ στηρίζομενος επί τοϋ ποδός.
 — Και ποῦ θά ήσαι καλλίτερα ή εδῶ εως δυο θεραπευθῆς; εἶπεν ο βοσκός. *Εδῶ έχεις κλίην καλήν· εγώ κάθε πρωί θά σοι φέρω το φαγητόν, καθήμενος ήσυχῶς πλησίον της εισοδου τοϋ σπηλαίου θ' αναπνεύς τον καλόν άέρα, θά κωτάζῃς τοὺς άγρούς και τον οὐρανόν, άν θέλῃς·

οἰοτι εκεί θά ήσαι έπίσης σκεπασμένος ως μέσα εις το σπήλαιον. Νομίζω, ότι δέν έχεις να παραπονήσῃ.
 Ο Βέροταιν έμειδιῶσεν επί τη περιγραφῇ τοιοϋτου βίου, δετις οὐδέν θεθαίως είχε το ελκυστικόν. *Εχων δέ μέγα συμφέρον να μᾶθη τά κατά την χώραν, ήτις ήτο δι' αὐτόν ξένη έντελώς, έσπευσε να έρωτήσῃ τον Γουλιέλμον περί πολλῶν πραγμάτων, δι' ὧν ήθελε να μᾶθη το πνεῦμα των κατοικῶν και να διαγράψῃ την περαιτέρω πορείαν του, όταν πλέον ή πληγή του δέν θά εκράται αὐτόν πλέον δεσμευόμενον έν τῷ μελαγχολικῷ αὐτοϋ άσύλω. Πᾶσαι δέ αι πληροφορίαι, ας έλαβε παρά τοϋ παιδός, συνετέλεσαν εις το να καταστήσωσιν αὐτῷ το άσυλον εκείνο πολυτίμηον εις άκρον. Ο ιδιοκτήτης της επαύλειος, ειρηνοδίκτης τοϋ διαμερίσματος, ήτο άνήρ άφοσιωμένος τῷ βασιλεῖ· Ιακώβω, και τοϋ όποιου ή ασυτηρότης εναντίον παντός εχθροϋ της κυβερνήσεως δέν είχαν ήσαι. Ο ένοικιαστής 'Ιέφρης συνεμερίζετο, ως εικός, τας ιδέας τοϋ κυρίου του, και ο Γουλιέλμος εδιηγήθη ότι πολλὰς ειχεν ἴδει τοὺς κατοίκους της χώρας δοθηδόντας τοὺς στρατιώτας εις την σύλληψιν ύπόπτων τιῶν προσώπων. Ο κόμης επομένως εδόξαζε τον θεόν, ότι ή πτώσις του τον έμποδισε να κατέλθῃ εις την πατρίδα και να εισέλθῃ εις χωρίον τι, όπου ή θία ήνω θεθαίως θά διήγειρε τας υποψίας και θά εκένετα τον γενικόν ζήλον. Δύσκολον όμως τῷ έφαινετο να διέλθῃ έν τῷ σπηλαίω τας ήμέρας του μέχρις έντελους αναρρώσεως. Φύσαι όμως γενναίως ών και έννοσῶν ότι πολλές θά έχῃ ὥρας ελευθέρας, όπως έν τῇ έρημίᾳ του σκεφθῇ περί της θέσεως του, συνδιαλέγετο με τον Γουλιέλμον λίαν εὐθύμως και ήσυχῶς. Εὐτύχημα ήτο διά τον Βέροταιν ότι θέσις τοσοϋτον δυσάρετος δέν κατέβαλε το θάρρος του, διότι ολόκληρος μήν παρήλθε χωρίς να απέλθῃ ή ελαχίστη εις την πληγήν του βελτίωσις. Προσθέτων τις εις τοὺς πόνους και εις τας στερήσεις και την θεθαίωτητα, ήν καθ' εκάστην ελάμβανεν, ότι δέν ήδύνατο να εγκαταλείψῃ το καταφύγιόν του χωρίς να εκτεθῇ εις μωρίους κινδύνους, θά ένοήσῃ ότι μεγάλη άπηχίται δυνάμεις χαρακτήρος, όπως ύπομινήν την τύχην του. Μετά τας μακράς και άδύνους νόκτας, μετά πολλοϋ κόπου εγειρετο την πρωίαν και εσύρατο μέχρι της εισοδου τοϋ άντρου, όπου άνέπνευε τοιλάχιστον τον δροσερόν άέρα των βουνῶν. *Εν τῇ περιορισμένῳ αὐτοϋ ὑπάρει· εἴλεπε μετά πολλῆς χαρᾶς καθ' εκάστην πρωίαν ερχόμενον τον νέον βοσκόν, προς ον ήσθάνετο μεγάλην και δικαίαν συμπάθειαν. *Όσο μάλλον τον παρετήρει ο κόμης, τόσο περισσότερα εἴρισκεν έν αὐτῷ προτερήματα, αγαθότητα ψυχῆς, εὐφροίαν και εκτακτον διορατικότητά, ώστε μετ' ολίγων ὀμίλει μετ' αὐτοϋ άνευ επιφυλάξεως, αποκτήσας την θεθαίωτητα ότι ο νέος προστάτης του δέν ήδύνατο να τον προδώσῃ. *Αλλά και ο Γουλιέλμος ήσθάνετο προς τον κόμητα την συμπάθειαν εκείνην την ήνωμένην μετά σεβασμοϋ, ήτις συνήθως προκαλεῖ την άφοσίωσιν, και θά έπροσιμα μωρίους να υποστῇ θανάτους ή ν' αποκαλύψῃ το μυστικόν του κόμητος· Βαθυήδον αι συχναί συνεντεύξεις των έγένοντο τῷ νεαρῷ βοσκῷ ὠφέλειας πρότεροι· ο κόμης ευχαριστούμενος να συντείνη εις ανάπτυξιν της φυσικῆς τοϋ παιδός εὐφροίας, τῷ διηγείτο περί τοϋ κόσμου, περί των διαφόρων εθνῶν, περί των βασιλέων, περί των μεγάλων και πλουσιῶν της ηῆς. Ο Γουλιέλμος δέν θεθαίρει πλέον τον ιδιοκτήτην της επαύλειος ως τον ισχυρώτερον των βνητόν, οὐδέ τον 'Ιέφρην ως τον σπουδαιότερον άνθρωπον του κόσμου.
 — Αἴριον θά έλλω δύο ὥρας θραδύτερον, εἶπεν ο Γουλιέλμος έσπεραν τινα προς τον κό-

μητα· διότι ο 'Ιέφρης πρόκειται να μεταβῇ εις Λοχμάθεν και ή Δάλλη θά μοι δώσῃ το πρωϊόν μου μάθημα.
 Και ποῖον μάθημα; ήρώτησεν ο Βέροταιν.
 — Το μάθημα της αναγνώσεως, άπήνησεν ο βοσκός. Η Δάλλη αναγινώσκει πρό πολλοῦ, και ο διδάσκαλος την διδάσκει τώρα να γράφῃ. *Επειδή διά να λάθω την θέσιν τοϋ πατρός μου πρέπει να ήξέρω γράμματα, με ύπεσχέθη ή Δάλλη να μοι τά δεξιή· αλλά το πράγμα πηγαίνει πολύ άργά, επειδή δέν έχωμεν άρκετόν καιρόν.
 Δέν παρήρηστο ήμέρα, καθ' ήν ο Γουλιέλμος να μοι όνομάσῃ την μικρὰν Δάλλην, και ο κόμης λαθῶν περιέργειαν ήρώτησε περί αὐτης.
 Η Δάλλη ήτο το μονογενές τέκνον του 'Ιέφρη· ήτο δέ ήλικίας ένδεκα ετών, είχε μεγάλους, κυανούς ὀφθαλμούς, ὠραιάν ξανθὴν κόμην και καλήν καρδίαν· αὐτή ήτο ή κατορθώσασα μετά τον θάνατον των γονέων του Γουλιέλμου παρά τῷ πατρί της να προσληθῇ ο παῖς ως ὠπρήτης έν τῇ επαύλει.
 — Εγώ γνωρίζω τοϋτο, εἶπεν ο Γουλιέλμος, και δύνασαι να φαντασθῆς πόσον την αγαπῶ!

Ο ΙΩΑΝ. ΕΡΡΙΚΟΣ VOSS.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΩΔΕΙΟΝ ΕΝ ΛΕΙΨΙΑ.

*Ημέραν και νόκτα συλλογίζομαι ότι ήμπορεί να την ευχαριστήσῃ· αναβαίνω εις τά δένδρα διά να της εὐρω φωνεῶς· το έσπερας φέρω μαζί μου χόρτα θροσερά προς τρωφήν των κνικλων της· το καλοκαίρι κάμνω λουτρά εις τον ακύλον της· τέλος πάντων κάμνω τόσα δι' αὐτήν, ώστε πρό ολίγων ήμερῶν εἶπεν ότι χωρίς εμε δέν θά ήτο τόσο ευτυχῆς ὡσον είναι. *Ω! πόσον ήμην ευχαριστημένος εκείνην την ήμέραν, δε εἶπεν αὐτά! Και εγώ χωρίς την Δάλλην δέν θά ήμην διόλου ευτυχῆς. Η μόνη μου χαρά, όταν επιστρέφω εις την οίκίαν, είναι ότι θά ήω την Δάλλην και ότι θά τη διηγθῶ τά πάντα. Διά τοϋτο σοι ὀμολογῶ, ότι κατ' άρχάς πολὺ μ' εκόσπισε να κρατήσω την ὀψοχέσιν μου και να μη της διηγθῶ διά σε· τας πρώτας ήμέρας δέν ήξευρα τι να ὀμιλήσω μαζί της.
 — Και περί τίνος ὀμιλεῖτε μεταῦ σας; ήρώτησεν ο κόμης.
 — Διά διάφορα πράγματα· διά τον λόρον, διά το μικρὸν άσπρον κουνέλι, διά την κατσίκαν, διά την ὀπρητρίαν — *Ω! πιστευσέ με, ποτε δέν πλήττομεν. Ο κόμης έμειδιῶσεν.
 — *Εάν ήμπορῆς να προμηθευθῆς βιβλίον, εἶπε προς τον

παῖδα, θά σοι δώσω μαθήματα, καί ἐντός ἡμέρας θά ἤξωρῃς ὅσα ἤξεύρεις καί ἡ Δόλλη.

Εὐχόμενος ὁ Γουλιέλμος καθόρθως νά λάβῃ παρὰ τῆς μικρᾶς φίλης του ἕνα τόμον τῆς ἱστορίας τῆς Ἀγγλίας, τὸν ὅποιον μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Βέρσταϊν ἤρρισε νά ἀναγινώσκῃ· ὁ κόμης δὲν περιωρίσθη ὅμως εἰς τοῦτο, ἀλλὰ βλέπων τὴν εὐφυίαν τοῦ παιδός, τῷ ἔδωκε τὰ ἀναγκαῖα γράμματα πρὸς ἀγορᾶν κονδουλίων, μελάνης καὶ χάρτου καὶ τῷ ἐδίδουε τὴν γραφὴν καὶ τὰς πρώτας θέσεις τῆς ἀριθμητικῆς. Ἡ ἐνασχόλησις αὕτη συνέτεινε καί εἰς τὸ νά ἀμικρύνῃ τὰς ἀτελεσιτέτους ὥρας τοῦ περιορισμοῦ του καὶ εἰς τὸ ν' ἀποπαῖαυτὸν ἀπὸ τῶν λυπηρῶν διαλογισμῶν του.

Πολλοὺς ἐδοκίμαζε κόπους ὁ Γουλιέλμος εἰς προμήθειαν τῆς τροφῆς τοῦ κόμητος· ἐπειδὴ ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου ἐγνώριζον ὅτι ἤτο πτωχὸς παῖς ἀποζῶν ἀπὸ ἐλεημοσύνης ἐν τῇ ἐπαύλει, δὲν ἤδύνατο ὁ Γουλιέλμος νά ἐπιδεικνύῃ γράμματα χωρὶς νά διεγερῇ ὑπόβριον. Ὅθεν οὐδ' ἐτόλμα ν' ἀγοράσῃ ἄρτον καὶ τὰ πρὸς γραφὴν ἀναγκαῖα ἐπρομηθεύθῃ ἐν τινι πλησιοχώρῳ πάλαι, ὅπου δὲν ἤδύνατο συχνά νά μεταβῇ. Πολλὰκις ἠναγκάζετο νά περιορίσῃ τὸ φαγητὸν του ὅπως ὀνηθῇ νά κομίσῃ τὸν ἀναγκαῖον ἄρτον εἰς τὸν κόμητα, καὶ ἐπιθυμῶν νά προσφέρῃ τι εἰς τὸν δυστυχῆ ἄνδρα, ἐπαφαιετο τῶν σιτημῶν, καθ' ὅς οὐδεὶς εὐρίσκειτο ἐν τῷ μαγειρείῳ, ὅπως ὑποκλήψῃ λείψανά τινά τοῦ φαγητοῦ τῆς προτεραίας· τὰ ὅποια ἡ μαγειρίσσα Ῥαχὴλ εἶχε φυλάξει. Ἡ Ῥαχὴλ ὑπέπειθετο ὡς κλέπτρας τοὺς ὑπάρχοντας τῆς ἐπαύλειος, τοὺς σκύλους, τὰς γαλάς, οὐδέποτε ὅμως τὸν Γουλιέλμον, ὃν ἐγνώριζε παῖδα εὐθὺν καὶ τίμιον, ὅπως πολλὰκις ἐξεφράζετο. Μάλιστα οὐδὲ τῷ εἶχε κάμει ποτὲ λόγον περὶ τῶν ἐν τῷ μαγειρείῳ συμβαινόντων, ὅτε ἡμέραν τινὰ ἐκρύβην ἐν τῷ ἐρμαρίῳ δύο μεγάλα χοιρομήρια, τὰ ὅποια εἶχεν ἐτοιμάσει, καὶ τὰ ὅποια μετὰ πολλῆς προσοχῆς ἐσοποθετήσεν εἰς μέρος ὑψηλόν. Ὁ Γουλιέλμος ἰδὼν τοῦτο ἐσυλλογίσθη ἄμεσως πόσα καλὰ γεύματα ὁ κόμης ἤδύνατο νά κάμῃ μὲ τὸ ἥμισυ τῶν χοιρομηρίων, καὶ καθ' ἕλην τὴν ἡμέραν ἡ ἰδέα αὕτη τὸν παρηκολοῦθει. Τὸ ἐσπέρας ἀνοίξας τὸ ἐρμαρίον ἔλαβε τὸ ἐν τῶν χοιρομηρίων, τὸ μετεκόνεισεν ἀπαρτηρήτως εἰς τὸ θυμᾶτιον του καὶ ἐκείθεν τὴν πρωίαν εἰς τὸ σπήλαιον.

— Γουλιέλμα, παιδί μου, τῷ εἶπεν ἡ γράια μαγειρίσσα τὸ ἐσπέρας, ὅτε αὐτὸς ἐπέστρεψε μὲ τοὺς χοίρους του εἰς τὴν ἐπαυλιν, ἔχομεν ἔδω κλέπτῃν καὶ κλέπτῃν τοιμηρόν.

Τῷ διηγήθη τότε τὴν σειράν ἕλην τῶν κλοπῶν καὶ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ χοιρομηρίου. Ὁ Γουλιέλμος ἐπροσπάθησε ν' ἀκούσῃ τὴν ἐνοχοποιητικὴν ταύτην διήγησιν χωρὶς νά καταδιβάσῃ τοὺς ὀφθαλμούς του.

Ἐν τοσοῦτῳ ἐπῆλθεν ὁ Νοέμβριος καὶ τὸ ψυχὸς καθίστατο ὀσημέραι ἐπαισιότερον, μάλιστα ἐπὶ τῶν ὀρέων. Μέχρι τινὸς τὸ σπήλαιον διετηρεῖτο ἀρκούντως θερμὸν, χάρις πρὸ πάντων εἰς τὴν ἐπίνοιαν τοῦ παιδός νά καλύψῃ τὴν εἰσοδὸν διὰ χάρτων καὶ θάμων· ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ κόμης ἤρξατο παραπονούμενος ὅτι τὴν νύκτα δὲν ἤδύνατο νά θερμάνῃ τὰ μέλη του, ἐπόμεινον ἤτο ὅτι ἐν καιρῷ χειμῶνος τὸ ἄστυον ἐκεῖνο δὲν θά ἤτο πλέον κατάλληλον. Πρὸ τριῶν ἡδὴ ἐβδομάδων ὁ Βέρσταϊν δὲν ἤρθάνετο πλέον πόνους κατὰ τὸν πόδα, ἄν καὶ δὲν ἤδύνατο νά κάμῃ ἀκόμη πολλὰ θήματα χωρὶς νά ἐρεθισθῇ ἐκ νέου ἡ πληγὴ. Ὁ Γουλιέλμος ἐτενοχωρεῖτο πολὺ μὲ τὴν ἰδέαν τῆς ἐνοχλήσεως τοῦ χειμῶνος καὶ νύκτα καὶ ἡμέραν ἐσκέπτετο πῶς νά ἐπιφέρῃ θεραπείαν εἰς τοῦτο, ὅτε ἡμέραν τινὰ, καθ' ἣν ὁ Νικόλαος Ἰέρφης ἤτο ἀπῶν, καὶ αὐτὸς ἀπεχαι-

ρέτισε τὴν Δόλλην, εἶδεν ἐν τῇ κιβωτῇ δύο ἢ τρεῖς ἐνδομιασῆς τοῦ ἐνοικιαστοῦ, ἅς εἶχον καταθέσει ἐπὶ τινος τραπέζης. Μεταξὺ τῶν ἐνδομιασῶν τούτων εὐρίσκειτο καὶ θαρῶς ἐπενοδύνης, κακηλιωμένους καὶ ἐγχεσμένους εἰς πολλὰ μέρη, τὸν ὅποιον ὁ Ἰέρφης δὲν ἐφόρει πλέον.

— Ὡ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Γουλιέλμος, πῶσον ὁ πτωχὸς μου αἰματῶντος θά ἐθερμαίνεται, ἂν εἶχε τοιοῦτον ἐπενοδύτην.

Καὶ ὁ ἐπενοδύτης ἀφῆρθε καὶ μετεκομίσθη εἰς τὸ σπήλαιον. Ὁ Βέρσταϊν δὲν ἐμμέμφθη μὲν τοῦ παιδός διὰ τὴν κλοπὴν ταύτην, ἀλλὰ τὸν πρῶτον νά μὴ ἀφαιρέσῃ πλέον οὐδὲ τὸ ἐλόχιστον ἀντικείμενον.

Ὁ Γουλιέλμος διατάχθη νά μὴ ὀδηγῇ εἰς θοσκὴν τὰ ζῶα εἰμὴ τὴν πρωίαν, τὸ δὲ ἐσπέρας νά βοθῆ ἐν τῇ ἐπαύλει. Δύο ἡμέρας μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ ἐπενοδύτου, ὁ παῖς παρετήρησεν ὅτι ἡ Δόλλη ἐξῆγει ἐν τὸν πλησιάζῃ, ὡς ἂν εἶχε νά τῷ κάμῃ σπουδαίαν τινὰ ἀνακοίνωσιν. Ἄμα ἐτελείωσε τὴν ἐργασίαν του μετέβη πλησίον τῆς καὶ τῆς ἠρώτησεν·

— Ἐκλῆσσε, Δόλλη; εἶσαι λυπημένη;

— Ναι, ἀπήτησεν ἡ κόρη, εἶμαι λυπημένη καὶ πολὺ μάλιστα. Ἐκλῆσσε ἐπενοδύτην τοῦ πατρός μου· ἤξεύρεις, Γουλιέλμα, ὅτι ἔκλειψαν ἐπενοδύτην τοῦ πατρός μου; — Καὶ ἡ Δόλλη παρετήρησε ἀκαριαστικῶς τὸν παῖδα. — Καὶ ἤξεύρεις ὅτι ὁ κακεντραχὴς Ἰέρφης (ἕτερος παῖς ὑπῆρξεν τῆς ἐπαύλειος) διατείνεται ὅτι σὺ μόνος εἰσῆλθες εἰς τὸ θυμᾶτιον, ὅπου ἦσαν τὰ ἐνδομιασά;

— Δόλλη, εἶπεν ὁ Γουλιέλμος ὕψων τὴν χεῖρά του πρὸς οὐρανόν· ὁ Θεὸς μὲς βλέπει, ὁ Θεὸς γνωρίζει τὰ πάντα, καὶ ἤξεύρει ὅτι ἐγὼ δὲν εἶμαι ἐνοχος.

— Ὡ! τὸ πιστεύω, Γουλιέλμα, τὸ πιστεύω! ἀνεκράξεν ἡ κόρη, ἣς τὸ ὄραϊον πρόσωπον ἀπήστραπεν ἐκ χαρᾶς. Πόσον δὲ ἤμην δυστυχῆς ἂν σὺ εἶχες κάμει πρῶξιν τῶσαν ἀγοράν!

Καὶ ἡ Δόλλη περὶ τούτου οὐδέποτε πλέον ἔκαμε λόγον.

Δὲν ἤξεύρου τι συμβαίνει, εἶπεν ὁ νέος θοσκὸς πρωίαν τινὰ πρὸς τὸν κόμητα· ἀλλὰ στρατὸς ἐπλημύρρησε τὴν χώραν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη ἔρχονται στρατιῶται εἰς τὸ χωρίον μας, τὸ ὅποιον εἶναι ὀραετὰ ἀπίκεντρον.

Ἡ εἰδήσις αὕτη ἀνηύχρησε πολὺ τὸν κόμητα, διότι ἀπεδείκνυεν ὅτι ὁ βασιλεὺς Ἰάκωβος ἤσθάνετο αὐτὸν ἀσφαλῆ καὶ ἰσχυρὸν παρὰ ποτε ἐπὶ τοῦ θρόνου. Βεβαίως ἡ στάσις θὰ καθυπόσθη ταχέως, ὅπως τοιμήσῃ ἡ κυβέρνησις νά ἐκκενώσῃ στρατοῦ τὴν Ἀγγλίαν καὶ νά τὸν μεταθέσῃ εἰς τὴν Σκωτίαν. Ἐὰν τὸ πρᾶγμα εἶχεν οὕτως, οὐδαμῶς ἤτο δι' αὐτὸν ἀσφάλεια πλέον. Τὰ ἔρη θὰ διηρυνῶντο καὶ δὲν θὰ ἤδύνατο ν' ἀποφύγῃ πλέον τὸ ἄγρυπνον τῶν στρατιωτῶν κλέμμα. Ὅτι συνετέλει ἰδίως νά παριστᾷ αὐτῷ τὴν θέσιν του τῶσον ἐπισφαλῆ ἤτο ὅτι ὀσημέραι ἐγίνετο πλέον ἀφόρητος. Ἦτο τότε Δεκέμβριος· ἀπὸ τριῶν ἡδὴ μηνῶν ἐερίσκειτο ἐπὶ τοῦ μονήρους ἐκείνου λόφου, σχεδὸν καὶ τῶν ἀναγκαίων στεροόμενος· τὸ θάρρος του εἶχεν ἐξανκληθῆ. Πόσον θὰ ἐπεθύμει νά εὐρίσκειτο κεχυρμένους παρὰ τινι φίλῳ ἐν Νορθουμπερλάνδῃ, ὅθεν θὰ εὐρίσκει μέσον νά διαφύγῃ διὰ θαλάσσης! Ἀλλὰ πῶς νά μεταβῇ πάλιν εἰς Νορθουμπερλάνδην; Οὕτε ἴππων εἶχεν, οὕτε ἤδύνατο νά ἱσταται ἀκόμη ῥθίσιος, οὕτε καλῶς ἐγνώριζε καὶ τὰς ἐρήμους χώρας, δι' ἃν ἔπρεπε νά διέλθῃ. Ὁ κόμης ἐξεμυσταχρεώθη τοὺς συλλογισμοὺς τούτους τῷ Γουλιέλμῳ καὶ τὸν παρεκάλεσε νά συσκαφθῶσι περὶ τῶν μέσων τῆς ἀναχωρήσεως ἐκεῖθεν. Ὁ Γουλιέλμος, βλέπων τὸν κόμητα περίλυπον τοσοῦτον, προθύμως συγκατετέθη νά τὸν βοηθήσῃ

εἰς τοῦτο, φοβούμενος μὴ πάθῃ ἐκ τῆς στενοχωρίας καὶ ἡ ὕψια του.

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

Η ΤΑΟΡΜΙΝΑ ΚΑΙ ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΝ ΑΥΤΗΣ ΘΕΑΤΡΟΝ.

(Ἐκ τῆς περιόδου τοῦ E. RECLUS.)

(Μετὰ δύο εἰκόνων, ἄρ. σελ. 88—89.)

Σήμερον γραμμὴ σιδηροδρομικὴ ἀκολουθοῦσα τοὺς πρόποδας τῶν ὀρέων, συνδέει τὴν Μεσογίην μετὰ τῆς Κατάνης, ἣτις καίτις εἰς τὰς ὑπορείας σχεδὸν τῆς Αἴτης· μεγάλη αὕτη πρόδοσις. Ἄλλ' οἱ διατείνοντες ὅτι οἱ σιδηροδρομοὶ καταστρέφουσι τὸ ρωμαϊκὸν τῶν τοποθεσιῶν δύνανται ν' ἀκολουθήσουσι τὴν ἀμαζιτὴν ὁδὸν μὲ ἕλην τὴν ἐπιθυμητὴν αὐτοῖς ἀνάσσειν καὶ θραδύτητα. Ὅτε ἐγὼ ἐπισκέψην τὴν Σικελίαν δὲν εἶχον δυστυχῶς τὴν ἐκλογὴν μεταξὺ σιδηροδρομοῦ καὶ τῆς κοινοτοῦσους ὁδοῦ καὶ δυστυχῶς ἡ περὶ τῶν πραγμάτων μου φροντίς μ' ἐμπόδιζεν ἀπὸ τοῦ νά ὀδοπορήσω περὶ τῆς Βεβαίως μεγάλῃ δὲν εἶναι ἡ εὐχαριστήριος νά ταξιδεύῃ τις διὰ τῆς ἀμάξης, ἣτις καθ' εὐφημισμὸν λέγεται ἀμαζία ταχυδρομικῆ. Χωρὶς νά λάθῃ τις ὅπ' ἔβην αὕτην τὴν ἀπρηχαιωμένην ἀμαζίαν, ἣτις ὅπως ἀκἀθάρτος ἀπέπεσε δυσωδίαν λίαν δυσάρεστον θερμάτων καὶ παντοειδῶν ἐδωδιῶν εἰμῆθι ἠναγκασμένοι νά ὑφιστάμεθα καὶ τὸν ἀφόρητον κωνοτόν καὶ τὰς ὀχληρὰς θοήσεις τῆς ἀμάξης. Εἰς τὰ μέρη, ἔνθα ἡ ὁδὸς εἶναι ἀρκούντως ἐπιπέδος περιβάλλεται τις ὑπὸ νεφῶν κοινοτοῦ ὥστε δὲν δύναται σχεδὸν ν' ἀναπνεύσῃ· ὅταν δὲ παύῃ ὁ κοινοτόσις ἡ ἀμαζία διασχίζει τὴν ἐρηρὰν κοίτην χειμάρρου, πλήρη πετρῶν μικρῶν καὶ μεγάλων. Οἱ χειμάρροι οὗτοι, fiumare καλούμενοι, εἶναι συνήθως ἔρηροι, ἐνίοτε ὅμως ἐν ἡμέραις θροσῶν πληροῦνται ὕδατος ῥέοντος ὀρηκτικῶς παρασύροντος θράγους καὶ ὑπερηρῶντος τοὺς φράκτας. Σπουδαῖος ἐπαπειλεῖται τότε κίνδυνος οὐ μόνον εἰς τοὺς ἀγροὺς ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ παρόχθια χωρία. Τινὲς τῶν χειμάρρων τούτων ἔχουσι πλάτος ἐνὸς χιλιομέτρου· ἐνίοτε ὅρα ὅτι ὅταν ἀναγκάζεται τις νά διαβῇ τὰς ἐρηρὰς ταύτας κοίτας ἐπ' ἀμάξης οἱ κλονισμοὶ καθίστανται εἰς ἄκρον ὀχληροῦ, καθὸς οἱ τροχοὶ ποτὲ μὲν προσκορροῦσιν ἐπὶ τῶν ἑσπαρμένων πετρῶν, ποτὲ δὲ θυβίζονται εἰς τὴν ἄμμο. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον οἱ ὀδοποροί, οὗς αἱ ὑποθέσεις τῶν ἡ ὁ πρὸς τὴν φύσιν ἔρωσι δὲν φέρουσι πρὸς τὴν Ταορμίναν ἢ πρὸς ἄλλας πόλεις κειμένας εἰς τοὺς πρόποδας τῆς Αἴτης, ἀποφεύγουσι συνήθως νά τραπῶσι τὴν ὁδὸν διὰ ἐρηρὰς προτιμῶντες νά πλεύσουσι δι' ἀτμοπλοίου ἀπὸ Μεσογίης εἰς Κατάνην. Ἄλλ' ὁ κοινοτόσις καὶ οἱ κλονισμοὶ δὲν εἶναι τὰ μόνον δυσάρεστα τῆς διὰ ταχυδρομικῆς ἀμάξης μεταβάσεως· οἱ ὀδοποροὶ εἶναι διηνηκῶς ἐκτεθειμένοι εἰς τὰς ὀχληρὰς ἀπαιτήσεις τῶν ἐπαύτων, οἵτινες ἀντικατέστησαν τοὺς ἀρχαίους ληστὰς τῶν μερῶν τούτων. Πρὸ τῆς ἐκ Μεσογίης ἀναχωρήσεως ὁ «κόριος τάχυδρομος» φροντίζει νά εἰδοποιήσῃ τοὺς περιηγητὰς, τοὺς ἔξωθεν ἐνοικεῖται, νά προμηθευσθῶσι μικρὰ τινά νομίσματα χαλκὰ ὅπως εὐχαριστήσωσι τοὺς ἐπαύτας. Καὶ πρῶτον μὲν οἱ τῆς ταχυδρομικῆς ἀμάξης ἠνίοχοι ἀπέκτισαν δικαίωμα, δοθὲν αὐτοῖς παρὰ τῆς μακρᾶς συνηθείας, νά ζητῶσι πέντε σολῖδια ἀνὰ σταθμὸν ἐκ φιλοδώρημα περιπλέον τῆς ὀρισμένης τιμῆς. Εἶτα δὲ καὶ ὁ ταχυδρομικὸς ὀδηγός, ὁ cortiere

ὡς καλεῖται, δὲν παύει ἀπὸ τοῦ ν' ἀπευθύνῃ πρὸς τοὺς συνοδοιπόρους του πάντος εἶδους λόγους κολακευτικούς καὶ περιποιητικούς, θέλων οὕτω νά τοὺς παραστήσῃ ὅτι οἱ πρὸς τὴν γενναιοθυρίαν τῶν ἐπιβατῶν τίτλοι του εἶναι πολὺ σοβαρώτεροι καὶ δικαιοτέροι τῶν τίτλων τῶν ἠνιόχων. Τέλος δὲ ἅμα πλησιάζει τις τὸ πρόσωπόν του εἰς τὸ παράθυρον τῆς ἀμάξης δὲν βλέπει πανταχῶθεν ἢ ἀνθρώπους τείνοντας τὰς χεῖρας, καὶ ἐν μὲν τοῖς χωρίοις εἶναι οὗτοι χωλοὶ, ἀνάπυροι, ἀσθενεῖς, γέροντες, γυναῖκες, ὅλοι ἱστάμενοι παρὰ τὰς θύρας τῶν οἰκιῶν καὶ ἐπαυτοῦντες· ἐπὶ τῆς ὁδοῦ δὲ εἶναι παῖδες ῥοκένδουτοι τρέχοντες περὶ τὴν ἀμαζίαν ἐν μέσῳ θυελλῆς κοινοτοῦ. Ἐμπροσθεν τῶν ναῶν καὶ τῶν προσευκτηρίων, τῶν πληροῦντων τὴν ὁδὸν, ἱστανται καλόγηροι ἐπαύται προσευχόμενοι ὑπὲρ τοῦ ῥιπτοντος αὐτοῖς χαλκῶν τὴν κερμάτιον. Εἰς τῶν μοναχῶν τούτων, ἀνήρ ἐν ἕλη τῇ ἀκμῇ τῆς νεότητος του, παρακολοῦσθην ἡμᾶς καθ' ἕλην τὴν διάβασιν χειμάρρου, προτείνων ἡμῖν εἰς πόλησιν ἀμφοτέρων τὴν εἰδωλον. Πολλοὺς εἶχον ἴδει ἐκ τῶν παραδῶσιν Σικελῶν μοναχῶν, ἀλλ' οὐδεὶς μ' ἐνεποίησε τοσαύτην ἐντύπωσιν ὅσον ὁ νέος οὗτος μοναχός, ὅστις ἀνασῶρων τὸ ῥάσον ἔτρεψε κατόπιν τῆς ἀμάξης ἡμῶν φωνάζων καὶ ἐπαύτων.

Οἱ ἐπαύται τῆς Σικελίας δὲν ἔχουσι τὴν ἀγρίαν ἐκείνην ἀνάθειαν, ἣτις διακρίνει τοὺς Ἰσπανοὺς ἐπαύτας, περὶ ὧν ἠδύνατο τις νά ὑποθέσῃ ὅτι τείνοντες τὴν ἀριστερὰν χεῖρα κρατοῦσιν ἐν τῇ δεξιᾷ ἐγγχειρίδιον, οὐδὲ δύναται νά παραβληθῶσι πρὸς τοὺς παρίας τῆς νεωτέρας Βαδουλώσως, τοῦ Λονδίνου, καὶ ἄλλων μεγαλοπόλεων, οἵτινες φαίνονται ὅτι ἀπώλεσαν τὴν ψυχὴν τῶν ἐν τῇ φρικώδει κατὰ τῆς δυστυχίας καὶ τῆς πενίας πάλῃ καὶ οἵτινες δὲν ἔχουσι πλέον κλέμμα ἀνθρώπινον. Ὅχι· ὁ ἀληθὴς ἐπαύτης τῆς Σικελίας εἶναι ὃν εὐχαριστήμενος μὲ αὐτὸν καὶ μὲ τὴν τύχην του· ἔρπει μὲν ἀλλὰ δὲν εἶναι εἰρων· εἶναι ταπεινός, οὐχὶ ὅμως χλευαστικός· φαίνεται ὡς νά συλλογίζεται καθ' ἑαυτὸν, ὅτι καὶ ἂν δὲν τῷ δόσῃ τις τί, θά εὖρη αὐτὸς εὐκόλως καὶ μέρος νά κοιμηθῇ καὶ μακαρίων νά φάγῃ. Πρὸς δὲ μεταχειρίζεται πάντοτε ἐκφράσεις εὐγενεῖς καὶ λεπτάς. Ἐν τινι τῶν χωρίων, τὰ ὅποια διήλθομεν, ἐπαύτης τις συγκατετέθη νά φέρῃ τὸ κειώτιον ἐνὸς τῶν συνοδοιπόρων ἡμῶν, καὶ ἔλαβε διὰ τὸν κόπον του σολῖδια τινὰ, τὰ ὅποια τῷ ἐφάνησαν ὀλίγα. Βεβαίως, εἶπε, πρέπει νά ἐργωμονήσω τῇ ὑμετέρᾳ Ἐξοχότητι διὰ τὴν ἀντιμισθίαν, ἣν ἠδύνασθε νά μοι χορηγήσῃ. Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νά τῇ ζητήσω τί καὶ δὲν αἰτῶ ἢ τὴν χάριν αὐτῆς· ἀλλὰ νομίζω, ὅτι ἡ Ἑμετέρα Ἐξοχότης ἤδύνατο, ὑπὸ γενναιοδῶρων αἰσθημάτων ἐμφορομένη, νά μοι χορηγήσῃ σολῖδια τινὰ ἀκόμη, ὅπως μὲ ἀποζημιώσῃ διὰ τοὺς κόπους μου. Εἶτα δὲ στρεφόμενος πρὸς ἡμᾶς μετὰ βρονθῆς θριαμβευτικῆς προσέθηκεν· Ἐπικαλοῦμαι μάρτυρας τὰς Ἑμετέρας Ἐξοχότητας.

Ὁ κοινοτόσις τῆς ὁδοῦ καὶ αἱ λυπηραὶ σκηναὶ, ἅς μοι παρεῖχον ἡ δυστυχία καὶ ἡ ἐπατεία, δὲν μ' ἐμπόδιζαν ἀπὸ τοῦ νά θαυμάσω τὰ θέληγτρα τῶν ὀρέων καὶ τῆς θαλάσσης. Αἱ εὐραῖαι τῶν χειμάρρων κοίτας ἐπιτρέπουσι τὸ κλέμμα νά ὕψωθῃ ἐλευθέρως πρὸς τὰ ὄρη καὶ τὰς θραυώδεις αὐτῶν κορυφάς. Ἡ πρώτη κοινοτοῦ, ἣν εἶλεται τις εἰς διεσθυσιν ὀυτικὴν, εἶναι ἡ Διναμάρρη, ἡ Bimaris τῶν ἀρχαίων, οὕτω κληθεῖσα, διότι ἐκ τῆς κορυφῆς ταύτης βλέπει τις ταυτοχρόνως δύο θαλάσσας, τὸ Ἴόνιον καὶ τὸν Ἰόνιον καὶ τὴν θάλασσαν τῆς Σαρδηνίας. Πετόπιν ἔρχονται αἱ κορυφαὶ τοῦ Σκουδερῆ ὑψόμενοι εἰς χιλίων μέτρων ὕψος καὶ ἐξουσιάζουσι

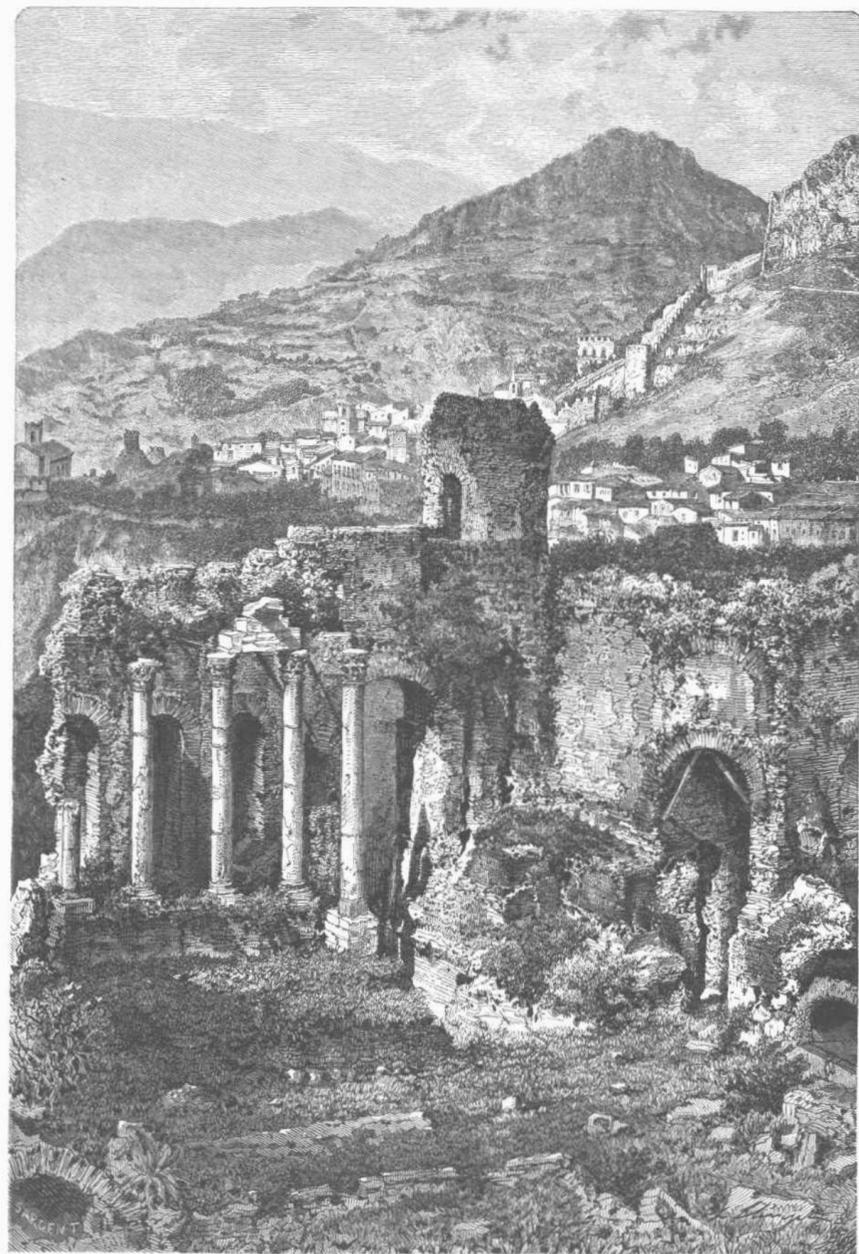
τὰς ἄλλας. Ἄνωθεν τῆς ἀκτῆς πᾶσα σχεδὸν φάραξ τοῦ ὄρους περιέχει χωρίον ἢ τὰ εἰρηπία ἀρχαίου φρουρίου· περὶ ἕκαστον ὀρησκον μεταξὺ ἀποτόμων θράγγων κείνται ἐροχικαὶ ἐπαύλαις καὶ κῆποι πορτοκαλλεῶν. Εἰς μικρὰν ἀπὸ τοῦ μικροῦ χωρίου Σαδόκα ἀπόστασιν ὕψουται ἀκρωτήριον, οὗ τὰ τοιχώματα, κατὰ τὸ φαινόμενον ἀδιάβητα, ἐπιστέφονται ὑπὸ τοῦ ἀρχαίου φρουρίου Ἀρχοῦ, τὸ ὅποιον εἶναι πράγματι φωλεὰ ἀετοῦ. Ἀπὸ τοῦ μέρους τῆς θαλάσσης τὸ ἀκρωτήριον τοῦτο, τὸ καλούμενον ἀκρωτήριον τοῦ Ἀλεξίου, ἀπολήγει εἰς θράγγους ἀποτόμους, ὧν αἱ θέσεις εἰσι διάτροτοι ὑπὸ σπηλαίων. Ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου τούτου ἀνηγέρθη ὑπὸ τῶν Ἀγγλων περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐνεστώσης ἐκατονταετηρίδος φρούριον, τὸ ὅποιον ἐξουσιάζει τὴν ὁδὸν πρὶν ἐγκαταλειφθῇ· σήμερον ὅμως οἱ προμαχῶνες ἐκείνοι οἱ φεβοροὶ καὶ αἱ πολεμίστραι, ἅς περιβάλλει ἡ μωρίνην καὶ ὁ κισὸς οὐδένα πλέον ἀπειλοῦσι, καὶ τὸ ὄχυρόν φρουρίον, προωρισμένον ἄλλοτε νά δεκατίζῃ τὰ γαλλικὰ τάγματα, δὲν εἶναι σήμερον ἡ κομψὸν καὶ γραφικὸν σημεῖον ἐν τῇ λαμπρᾷ ἐκείνῃ σκιαγραφίᾳ.

Ἐπὶ τῆς ἐτέρας κλιτύος τοῦ ἀκρωτηρίου τοῦ Ἀλεξίου ἡ θέα εἶναι πλέον περιωρισμένη, παρουσιάζει ὅμως πανόραμα ἑμῶν ἰδιῶτων ἀγρίων καλλονῆς. Ὁ θράγγος τοῦ ἀκρωτηρίου εἶναι ἐσχηματιστὴς εἶδος φρέατος, ἐντὸς τοῦ οὗοιου περιγράφω τὰ εἰρηπία τα, καταρρομένη ὡς καταρράκτης ἐκ φύλλων καὶ θάμων. Ἀπέναντι στενοῦ χειμάρρου ὕψουται ὁ μέγας θράγγος τῆς Ταορμίνης, οὗ ἡ θέσις ἀπέκτενεται καὶ σχηματίζει κόλπους καὶ ὄρους καὶ ὄπας. Μακρόθεν φαίνονται ὡς τεράστιαι ὄπλα λένοντες ἐκτείνονται εἰς τὴν θάλασσαν. Σήμερον σχεδὸν ὅλα τὰ ἀκρωτήρια ταῦτα διεστροπήθησαν, καὶ ἐντὸς τῶν σχηματισθεσῶν ὀπῶν διέρχεται ἡ σιδηροδρομικὴ ἀμαζοστοιχία ὡσεὶ περιφρονουσα τὰς καλλονας τῆς φύσεως. Ἄλλ' οἱ περιηγηταί, οἱ ἐκτιμῶντες αὐτὰς κατέρχονται τῆς ἀμαζοστοιχίας πρὸ τοῦ ἀκρωτηρίου Ἀλαξίου καὶ διέρχονται περὶ τὰ δύο ταῦτα θαυμάσια ἀκρωτήρια.

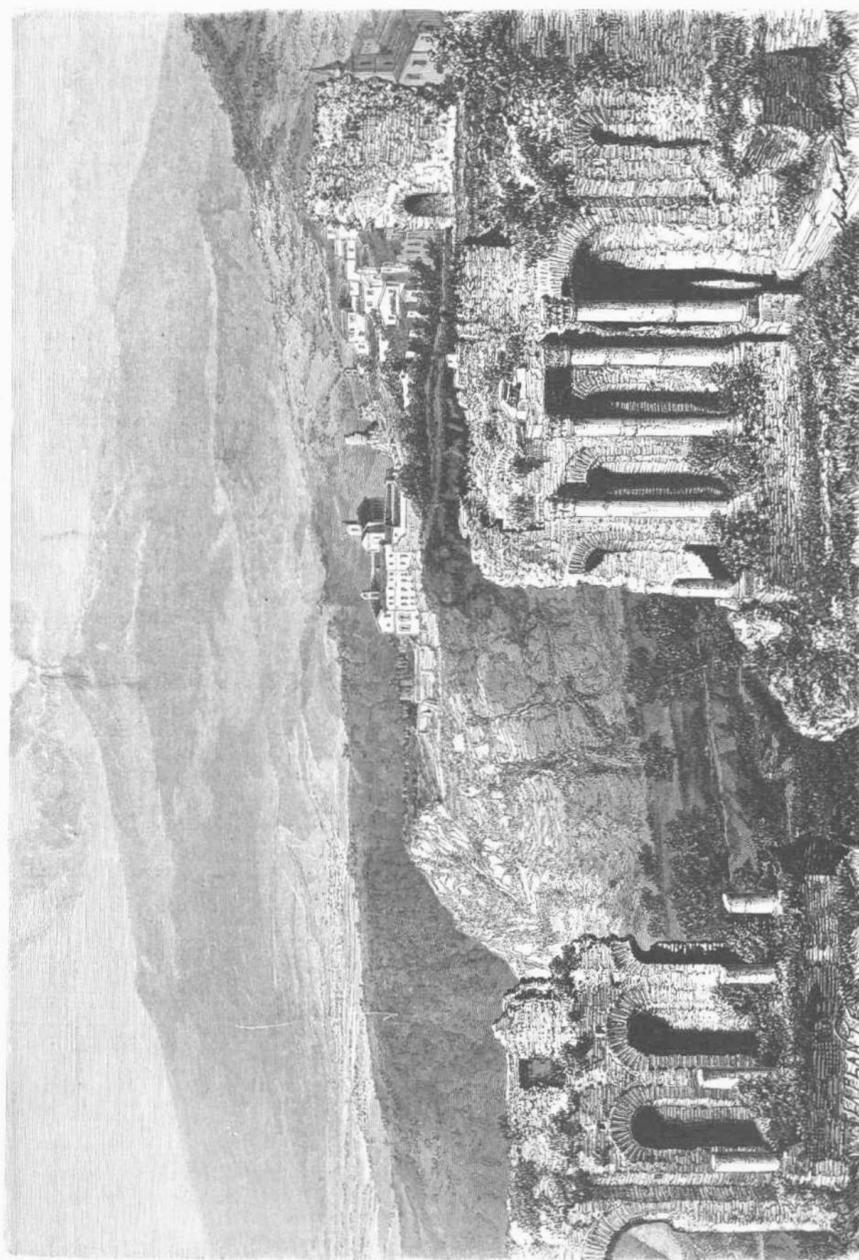
Τὸ ἀκρωτήριον, ἐπ' οὗ καίτις ἡ πόλις τῆς Ταορμίνης (τὸ Ταυρομίνιον τῶν ἀρχαίων), εἶναι δύσβατον· εἶναι φυσικὸν φρούριον, ἣττον φεβορὸν τῆν ὕψην ἢ τὸ φρούριον τοῦ Ἀργοῦ, ἀλλ' ὅμως ἀρκούντως καὶ τοῦτο ἄγριον. Ἡ πόλις εἶναι σειρὰ οἰκιῶν, φηκομημένων ἐπὶ στενοῦ ἀναχώματος μεταξὺ τοῦ κρηνοῦ καὶ τοῦ ἀποτόμου θράγγου, τοῦ ἐπισταφαιμένου ὑπὸ ἀρχαίου μεσαιωνικοῦ φρουρίου ἀναγεθέντος ὑπὸ τῶν Σαρρακηνῶν καὶ ἐπισκευασθέντος παρ' ὅλων τῶν κατακτητῶν τῆς χώρας. Τὸ Ταυρομίνιον ὑπέστη τὰς τύχας ὅλων τῶν πόλεων, τῶν ὑπὸ τῆς φύσεως ὄχυρωμένων· ὅλοι οἱ κατὰ καιροὺς τύραννοι τῆς Σικελίας ὑπερησπίθησαν αὐτὸ πεισματωδῶς. Κατὰ τὴν μεγάλην ἐπαναστάσιν τῶν δούλων ἐν Σικελίᾳ τὸ Ταυρομίνιον ὑπῆρξεν ἐπὶ μακρὸν τὸ προπύργιον τῆς ἐλευθερίας· οἱ ἐπαναστάται ἠγωνίσθησαν ἐν αὐτῷ μετὰ ἀπαραμύλλου ἐγκατεργασίας· παρὰ τὴν παραδοθῶσιν ἐπροτίμησαν ν' ἀλληλοφασθῶσι, καὶ ὁ Ῥωμαῖος Ῥουμῖλιος δὲν θά εὐρίσκειν ἐν τῇ πόλει εἰμὴ σκελετοὺς, ἂν δὲν εἰσῆλθαι αὐτὸν προδοτῆς.

Περὶ τὴν δούσαν εὐρισκόμην ἐν μέσῳ τοῦ λαμπροῦ θεάτρου τῆς Ταορμίνης, ἐν τῷ οὗοιῳ πλέον τῶν εἰκοσι χιλιάδων Ἑλλήνων συνηγμένοι ἠδύνατο ταυτοχρόνως καὶ τοὺς σιτίους τοῦ Αἰσχύλου νά χειροκροτῶσι καὶ τὸν μέγαν κρατήρα τῆς Αἴτης νά θαυμάζωσι. Δικαίως οἱ περιηγηταὶ ἐπισκέπτονται τὸν περιδρόμον τούτων χώρων, ἀπὸ τοῦ οὗοιου βλέπει τις καὶ τὴν ἀκτὴν τῆς Μεσογίης καὶ τὰ ὄρη τῆς Καλαβρίας καὶ τὸν ὑπερήφανον κολοσσόν, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ

οὗοιου ἐκτείνεται ὀλόκληρος ἡ Σικελία. Οὐδαμῶς τῆς γῆς οἱ ἀνθρώποι δὲν ἠδυνήθησαν τόσον ἐπιτηδείως νά ἐνώσωσι τὴν λαμπρότητα τῶν ἀριστουργημάτων τῆς τέχνης μετὰ τῆς μεγαλοπρεπείας τῆς φύσεως. Διελθὶα παρῆλθον ἔτη ἀπ' ὅτου οἱ Ἕλληγνες τοσοῦτον ἐντελῶς

Η ΤΑΟΡΜΙΝΑ.
('Αρχ. Ταυρομέντον.)

ΑΡΧΑΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ ΕΝ ΤΑΟΡΜΙΝΗ.
(Θέα πρὸς Αἴτηρον.)

λίμων ὄγκων. Ἄλλα κατ' ἀντίθεσιν τῆς ἐρυθρᾶς ταύτης κοίτης ἤτις σχηματίζει τὴν ὁδὸν ἢ περίεξ ἐξοχὴν παριστᾷ θέαμα λαμπρότατον, διότι τὸ μέγιστον τοῦτο τῆς Σικελίας εἶναι τὸ μᾶλλον κατὰ φύσιν. Τὰ δάση τῶν ἐλαιῶν, τῶν πορτοκαλιῶν, τῶν λεμονεῶν καὶ ἄλλων ὑποφύων δένδρων, μεταμορφοῦσιν εἰς μέγαν κήπον ὅλον τὸ μεταξὺ τῆς θαλάσσης καὶ τῶν ὑψηλοῦν τοῦ ὄρους διάστημα. Ἐν μέσῳ τῆς πυκνῆς φυτείας φαίνονται ἐπαύλεις ἐξοχικαὶ κομψόταται καὶ οἱ θόλοι ἐκκλησιῶν καὶ μοναστηρίων. Ἡ χώρα εἶναι τοσοῦτον εὐφορῶς, ὥστε ἡδύνατο νὰ διαβρέθῃ τετραπλάσιον ἀριθμὸν τῶν κατοίκων τῆς Σικελίας. Τὰς πόλεις διαδέχονται πόλεις· χωρία συνεχονται πρὸς χωρία ὡς μαργαρίται περιδερναίου περιβάλλοντες τὸν τράχηλον τοῦ ὄρους. Ἄνωθεν δὲ τῆς μαγευτικῆς ταύτης θέσεως ὑψοῦνται αἱ κυρίαὶ πλευραὶ τῆς Αἴτης, ὧν τὸ ἕδος εἶναι προσφωρότατον διὰ τὰ μεγάλα δένδρα. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸ θέαμα τοῦ μεγαλοπρεποῦς ἡφαιστίου, τὸ ὅποιον ὑψοῖ ὑπεράνω τῆς φυτείας ταύτης τῆς πλουσίας τὴν καπνώδη αὐτοῦ κεφαλήν, τοῦτο εἶναι εἰκόμη, ἢ οὐδέποτε λησμονεῖται. Ἡ μεγάλη τῆς Αἴτης μορφή μένει εἰς αἰὲ ἐγκραταμένη ἐν τῷ θλίμματι τοῦ εὐτυχίσαντος ἄπαξ νὰ ἴδῃ αὐτήν.

(Ἐπειτα ἡ συνέχεια.)

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Η ΛΥΧΝΙΑ.

"Over him rushed like a wind, that is sad, and keen, and relentless, thoughts of what might have been, and the weight and woe of his errand; all the dreams that had passed, and all the hopes that had vanished, all his life henceforth a dreary and tenantless mansion, haunted by vain regrets, and pallid sorrowful faces."

LONGFELLOW.

"Μη φῶναι τὸν ἄπαντα νικᾷ λέγων."
(Σοφ. Οἰδ. Κολ. 225.)

Λυχνία μου, πτωχὴ λυχνία,
πιστὴ παρήγορό μου μόνῃ
ἐν τῷ μονήρει μου ἀγῶνι,
καὶ τῇ ἀσπλάγχφῳ ἄμπιᾳ —

Σὺ ἦτις εἶδες με τὸ πρῶτον,
ὅποτε θρέψας διαβάλλον,
τὸ μόνον ἐκ τοσοῦτων ἄλλων,
ἀντὶ παιγνίου καὶ γελώτων,

εἰς θλίβον ἦδη κεκλιμένον,
καὶ τ' ὄμμα μου εἰς δόξης θεῶν
στηρίζον φάσμα, τὸ μεθῶν
καλοῦν με φάσμα, πλὴν μὴ μένον,

τοῦ χρόνου ἐξυθριζομένου
ἐθαύμαζον τὴν παρηγορίαν,
ἢ ἔκλαιον εἰς τὴν θυσίαν
τῆς Ἀσιaticῆς παρθένου,

κ' ἐκνημονεύον ὀλοκλήρους
τοῦ Πλάτωνος οσπίτας οσπίδας,
χρυσᾶς εὐδαιμονίας ἐλπίδας,
καὶ φροῦδος ἐπικρατοῦν ὄνειρους.

Σὺ ἦτις, ὅτε νεανίας
εἰς τὸ παρὸν πιστεῦσιν μόνον
καὶ πλὴν τῶν ἄλλων ἔχων πόνων
καὶ τὴν ἀρὰν τῆς διανοίας,

ἐθρήγουν εἶτα νύκτας πάσας
ἐπ' ἀνεκτίμητον μηδὲν τι,
ἀναμιμνήσκον συμβᾶν ἐν τι,
συγμάς ὠραίας ἀποπτώσας,

παρῆσο καὶ μοὶ μεμνείας,
τὸ φίλον σέλας χορηγοῦσα,
οὐ καὶ τὸν μόνον συμπαθοῦσα
ὄραε τὰ ἔλκη τῆς καρδίας.

"Ἴδε με, καί, ἰδέ με! Οἶμοι,
οὐδὲ σκιά ὄνειρου μένει·
περᾶ, ματαία, τεθραυσμένη,
ἢ ὑπαρξίς μου ἢ πενθήμην,

καὶ περιδέσας τοὺς κροτάφους
διὰ μελαίνης κυπαρίσσου,
παρὰ τὸ χεῖλος τῆς ἀθύσου
βαίνω θραδέως πρὸς τοὺς τάφους.

Ποῦ νῦν αἱ χίμαιραι αἰ πρώται;
Τίς με ἀφύπνισεν ἀσύφως;
Ἄφ' οὐ αἰώνιος ὁ ζῆφος,
ὅτε ἀπάτην, αὖθις ὅτε.

"Ὁ νόκτες ἄλγους καὶ κατάραι,
ὅμας πῶς τέλος ἀνταμείψει
ὁ ἐν νεφέλαις εἰς τὰ ὕψη
καὶ ἐν ὕδασι τὸν κόσμον ἄρας;

Ὅχι, οὐχί· οὐδεὶς γνωρίζει
τοὺς πόθους μου καὶ τὴν ὁδόν.
Τὴν ὡδὴν περατοῦσα δίνην
ἰδοὺ ἢ ὦρα μου ἐγγίξει,

καὶ παρελεύσομαι καὶ λήθῃ
ἀμειλίχως μὲ ἀναμένει,
ὡς πλᾶξ ψυχρὰ ἐπιεικμένη
εἰς τὰ κατεσκληρότα στήθη,

καὶ οὔτε μνεῖα κἄν μνεῖ τις
τοῦ ἐφημέρου διαβάτου,
εἰ καὶ σπαράσῃ με ἀφάτου
νῦν ἐπιτάσσει φρονίτις.

Σὺ κἄν, οὐ ἦτις εἰς ἀγκάλας
ἐν ᾧ πανθῆμος παρατίθεται
καὶ εἰς παννύχια κομῶνται
οἱ ἄλλοι δεῖπνα καὶ κραιπάλας,

μὲ θλίπει μόνον καὶ θρηνοῦντα
ἐφ' ὅλας νύκτας ἀπεισίαις,
ἀράς ὁμοῦ καὶ ἰκασίας
κατὰ τοῦ Κόσμου σφενδοῦντα,

ἂν μετὰ χρόνους παροδίτης
πλανῶν εἰς ἔρημον τὸ εἶμα,
εἰς ἄσχημον τῆς γῆς που μνημα
ἀγνωστοῦ ὀνομα ἰδῆ τις,

εἰπέ σὺ τότε ὅτι κεῖται
ἐκεῖ τις, ὅστις τὰς θαθείαις
ἐπιζητήσας ἀληθείαις
καὶ μὴ θιῶν, διότι "Ζῆτε!"

"Ἰσχύς τις ἀγνωστος προστάττει,
ἠρῶντες τὸ μέγα σκότος,
καὶ οὐδὲ μόνος οὐδὲ πρῶτος
ἐκεῖ φρικώδης ὅτι Ἄτη

οἰκεῖ καὶ ἄρχει εὖρε μόνῃ —
τὴν τυραννίαν τὴν ὑστάτην
ὅτι ὑφίσταται εἰς μάτην
ἐν ὀδυρμῷ καὶ ἀλγηδόνι

ὁ ἄνθρωπος ζητῶν τις ὄρα
τῆς συμφορᾶς αὐτοῦ αἰτία —
ὁ θίος ὅτε πᾶς σκοτία,
καὶ ἡ θανάτῳ αὐτοῦ κατάραι.

"Ἄλλ' ἐδουσίπστηος· Ἦν νέος,
εὐαίσθητος ὡς θρέψας, οἶμοι,
πλὴν λάθρος ὅταν ἐπεθύμει,
καὶ ἠγωνίσαστο γενναίως.

"Ἐν νεαρῇ ζωῆς ἐκστάσει
συνέβηθε τὴν οἰκουμένην,
ὡς ἐραστής τὴν ἐρωμένην
εἰς ἀπληστον ἀγάλην δράσει —

καὶ θελκτικαὶ μορφαὶ παρθένων,
κ' ἐρώτων ὄρα, καὶ φίλια
ἀένυσας, καὶ μεγαλεία
ἐντὸς ὄνειρων παραξένων,

ἀπαύστως πρὸ αὐτοῦ σοδοῦντα,
αὐτὸν ἐθάμβουον, ὅτι θάινει
πρὸς τάφους πᾶσα ἱταμένη
στιγμὴ ταχέως ληρομονοῦντα,

κ' ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ κρατῆρας
ζωῆς, νεότητος, θαστάζων,
παράφορος, ποθῶν, φειδάζων,
ἐξέτεινε σφριγώσας χεῖρας,

καὶ ἤλπισε . . . ψευδεῖς ἐλπίδας!
Ὅλιγῃ ἔτι μένει κόνις
τοῦ ξένου περὶ ἀνεμώνης,
κ' αἰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ βρυτίδας.

Κλέων Παγκραδής.

ΕΚΚΙΝΕΩΝ ΠΟΙΗΤΗΣ.

"Ὁ, διατί, ὦ Μοῦσά μου, δὲ ἵπτασαι εἰς εὐανθεῖς
Λειμῶνας; τίς σ' ἐθέρισεν, ὦ ἄνθος, καὶ δὲν
θάλλεις!

"Ὁ, πῶς ἀντὶ ἐσθινὰ κοροδαλοῦ νὰ ψάλλῃς,
ὅς τις καλλίφωνος Σειρήν, μελωδικῇ, γλυκεῖα,
Τονίζεις κύκνει' ἄσματα, θρηναῖς, στενάξεις καὶ
πενθεῖς;

Πρὸς τί ἢ τὴν τὴν θλίψις σου, ἢ τὴν τὴν ἀνία;
Τὴν θάρβητόν σου διατί κρατεῖς εἰς χεῖρας
θλιβερά,

Καὶ μέλπεις στῶνους καὶ λυγμούς καὶ δάκρυα
σταλάζεις;

"Ὁ, διατί δὲν θέλῃσαι εἰς πῆσσαι, δὲν βρυδάξῃς;
Ποία τοῦ θίου ἄκανθα σ' ἐπλήρωσεν, ὦ Μοῦσα!
Ἢ τήθεννος τῶν πόθων σου μὴ εἰσαγῆθ' ἢ πορ-
φυρά,

Κ' ἦδ' εἰς σινδόνην νεκρικὴν συστέλλεσαι πεν-
θοῦσα;

Τίς κρούστης λύρας προῖνος τοῦ Χάρωνος τὴν
προσοχὴν

Λανθάνει, φεῦ! ὀλίγον ζῆ καὶ θνήσκει πρὶν ἢ
ζῆσθαι,

Πρὶν ἢ μὲ δάφνην Παρνασσοῦ τὴν λύραν του
κοσμήσθαι.

"Ἐν ᾧ δὲ μελωδεῖ σκιρτῶν τοῦ σύμπαντος τὰ
κάλλι,

Εἰς γόους αἴφνης πνίγεται, τὸ σῶμα χάνει τὴν
ψυχὴν.

Καὶ ἡ τοῦ τάφου πελοδὴν τὸν δέχεται ἀγάλη.
Ἰεροφάντης τῶν Μουσῶν μὲ ἐθέλησεν ὁ Παρ-
νασσός·

"Ἐτόνισα τὴν λύραν μου καὶ ὤρεξα τὴν χεῖρα
"Ἴν' ἄνθῃ δρέψω μαγικὰ ἐμπνεύσεων· ἢ μοῖρα
Πλὴν αἴφνης μὲ ἐπάταξε καὶ ἔπεσα ὡς πίπτει
Ἄπτῃν ν' ἀνέλθ' εἰς οὐρανοὺς ἐθέλειον κούφος
νεοσσός,

"Ὅν ἄπνον βίαιος βορρᾶς εἰς τέλμα τάφρου ῥίπτει.
Τοῦ ζῆν δ' ἐνώ τὸν Βόσπορον ἔπλεε μολίς τὸν
φαιδρῶν

"Ἀνυπόπτος ἢ ἐλαφρὰ τοῦ θίου μου σχεδία,
Θανάτου τὴν παρέσυρε πνοὴ καὶ τρικυμία·
Κ' ἐνῶ ἐφαίνοντο μακρὰν παράλα ὠραία,
Τὴν ἄγκυραν κατέρριψεν εἰς τὸν λιμένα τῶν
νεκρῶν,

"Ἐφ' οὐ ὠγρὰ κυμαίνεται τῶν τάφων ἢ σημαία!

Φρουρῶν ὁ Κρόνος ἵσταται καὶ μέγα ἔμβολον
κρατεῖ,

"Ἐφ' οὐ χαράσσεται παντὸς θροτοῦ ἢ ἡλικία·
Ταχὸς τὸ ἔμβολον ὄθει ἐν τῇ ἀεραντλία,
Ἄδιακρίτως τῆς ζωῆς καὶ τὴν ζωὴν μαρμαίνει . . .
Ὁ Χάρων ὀπισθόνοτος νευρώδῃ μάλιστα κρατεῖ
Φωνῶν· "Βροτοί, πᾶσαν στιγμὴν ὁ γοῶς σὰς
ἀναμένει!"

Μοῦσά μου, θρήνησε πικρῶς κ' εἰς βράχῃ νεκρ-
κῆς στολῆς
Καλοῦφο στεφανοῦσά με μὲ κρίνα, καὶ σείς, φίλοι,
Μὲ πικρὰν δάφνην κλείσατε τὰ κάτωχρᾶ μου
χειλῆ,

Καὶ θρηνοῦσαί με· αὐτῆς, τὸ ζῆν μου ἀγωνία,
Μ' ἐλύπησαν, μ' ἐπότισαν ὄξος πικρὸν μετὰ γολῆς,
Δὲν ἔκλαυσα, ἀπέπτῃν πλὴν ὡς λύρας ἀρμονία!
Ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Ἰωάννης Σταυροῖτης.

Η ΓΥΝΗ ΤΗΣ ΜΙΑΗΤΟΥ.

(Συνέχεια· Ἐρα προηγ. τεύχους.)

ΣΚΗΝΗ Β.

(Σάλπιγγες. Εἰσέρχονται στρατιῶται Γαλάται κομ-
βοῦτες Ἄλλοδρωγα αἰχμάλωτον· ἐξ ἄλλων μέρους εἰσέρ-
χεται ὁ Γασπάρ.)

ΓΑΣΠΑΡ. Στήτε! Τίς ὁ αἰχμάλωτος;
ΓΑΛΑΤΗΣ. Κατάσκοπος, συλλήφθεις πλησίον
τοῦ στρατοπέδου.

ΓΑΣΠΑΡ. Ἐπ' αὐτοφόρο;
ΓΑΛΑΤΗΣ. Ναί· εὐθὺς μετὰ μεσημβρίαν πε-
ριεφέρετο παρὰ τὸ στρατοπέδον. Οἱ σκοποὶ ἤμῶν
τὸν εἶδον· τρεῖς κατεδιώχθη, ἀλλὰ ταχύπους ὦν
τοῖς ἐξέφυγεν.

ΓΑΣΠΑΡ. Καί;
ΓΑΛΑΤΗΣ. Ἄμα ἐπελθούσης τῆς νυκτὸς ἀπό-
σπασμα ἐκ τῶν ἡμετέρων, ἐπωφελοῦμενον τοῦ
σκότους, ἐπροχώρησεν ἀπαρατήρητον εἰς μικρὰν
ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου ἀπόστασιν. Κατὰ τὴν δευ-
τέραν τῆς νυκτὸς ὥραν ἐφάνη ὁ αὐτὸς κατά-
σκοπος παρακολουθούμενος καὶ ὑπὸ τριῶν ἄλλων.

ΓΑΣΠΑΡ (πρὸς τὸν κατάσκοπον). Ἄθλιε! (ὁ κα-
τάσκοπος προσέβλεπε αὐτὸν ὑπερηφάνως). Μήπως
ἐμελέτων ἐπίθεσιν νυκτερινήν;

ΓΑΛΑΤΗΣ. Ἐφαίνετο οὕτω, ἂν καὶ ὁ πόλε-
μος δὲν ἐκρηγύθη.

ΓΑΣΠΑΡ. Ἐλπίζουσιν ἀναμφιβόλως νὰ μᾶς
εὖρωσιν ἀπαρασκευάτους. Συνελήφθησαν καὶ οἱ
ἄλλοι κατάσκοποι;

ΓΑΛΑΤΗΣ. Ἀρνηθέντες νὰ παραδοθῶσιν ἐφο-
νεύθησαν ἀμέσως.

ΓΑΣΠΑΡ. Καὶ οὐ θὰ τοὺς παρακολουθήσῃς
ἐντὸς ὀλίγου. Κατάσκοπε, εἰπέ μας τὰ σχέδια
τῶν ἰδικῶν σου καὶ ἐγὼ θὰ μεσιτεύσω ὑπὲρ σοῦ.

Ὁ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ. Νὰ μεσιτεύσῃς; Καὶ διατί;
Οἱ νόμοι σὰς δὲν καταδικάζουσιν εἰς θάνατον
καὶ τὸν μὴ προδίδοντα αὐτό; Περιφρονῶ τὴν
μεσολαθῆσιν σου καὶ μισῶ τὸ ὄνομα τῆς φυ-
λῆς σου!

ΓΑΣΠΑΡ. Μὴ ἀπορρίπτῃς τὴν προσφορὰν
μου. Ἐάν μοι ἀποκαλύψῃς τὰ σχέδιά σου, σοὶ
ἀφίμων ἐλευθέρων τὴν ἐκλογὴν τοῦ θανάτου σου.
Ὁ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ. Καταδικάζε με εἰς τὸν
χειρότερον τῶν θανάτων.

ΓΑΣΠΑΡ. Ἀπατάγετε αὐτὸν εἰς τὸ συμβού-
λιον!

ΣΚΗΝΗ Γ.

(Πρὸ τῆς οικίας τοῦ Ἐρδῶρ. Σελήνη, Ἐρδῶρ
καὶ Διδίκων.)

ΕΡΒῶΡ. Οἱ Ἄλλοδρωγες λοιπὸν ἐκινήθησαν
πάλιν. Ἐάν καὶ ἐκ δευτέρου διαρρήξωσι τὴν
εἰρήνην κακὰ τὴν ἔχουσιν.

ΔΙΔΙΚΩΝ. Γενικὸν συνεκλήθη τὸ ἔθνος τῶν
συμβούλων. Οἱ πρεσβύτεροι τῶν ἀρχηγῶν ζη-
τοῦσιν ἔμπροσθα καὶ ἐπιφυλακτικὴν διαγωγήν, οἱ
νεώτεροι ὅμως θέλουσι πάλιν τὸν πόλεμον.

ΕΡΒῶΡ. Τότε θὰ ἔχωμεν πόλεμον. Τὸ ζῶ-
ηρὸν τῆς νεότητος αἶμα δὲν ἀναχαιτίζεται· εἶναι
χειμαρρὸς ὀρμητικῆς. Πρέπει νὰ παρασκευ-
ασθῶμεν εἰς πόλεμον, Διδίκων.

ΔΙΔΙΚΩΝ. Τὸ πρᾶγμα εἶναι εὐκόλον· ὁ στρα-
τὸς τοῦ Ἐρδῶρ δὲν περιμένει ἢ τὰς διαταγὰς.
Αἱ ἐφεδρία εἶναι ἦδη ὑπὸ τὰ ὄπλα. Ἐντὸς
τριῶν ἡμερῶν ὁ στρατὸς ἡμῶν δύναται νὰ διαβῇ
τὰ σύνορα τῶν.

ΕΡΒῶΡ. Ἐπεθύμου ἄλλος νὰ ἦτο ὁ ἐχθρὸς.
Πολλὴ συγγὰ τὰ ὄπλα ἡμῶν στρέφονται πρὸς
συγγενὲς ἔθνος. Ἐάν, Διδίκων, ἠδυνάμεθα ν' ἀπο-
βάλλωμεν τὰ φυλετικὰ ταῦτα ὀνόματα — Ἄλ-
λόδρωγες, Ἀρβέρναι, Αἰδοῦσῶναι — καὶ νὰ ἐν-
θυμηθῶμεν μόνον ὅτι εἰμεθα ὄλοι Γαλάται,
τίς ἠδύνατο ν' ἀναχαιτίσῃ τὴν φυλὴν ἡμῶν;
Ποῦτον ἔθνος ἠδύνατο νὰ μᾶς ἀρνηθῇ ὑποταγῆν;
Ἄλλ' ἐν ᾧ ἡμεῖς διαπληκτικόμεθα ἐνταῦθα, δι-
δομεν καιρὸν εἰς τοὺς Ἑλληνας, εἰς τοὺς Ρω-
μαίους, εἰς τοὺς Καρχηδονίους ν' ἀναπεύσωσι
καὶ νὰ ἐνισχυθῶσιν. Οἱ Ἄλλοδρωγες ἔχουσιν
ἄδικον, καὶ ἂν αὐτοὶ διαρρήξωσι τὴν εἰρήνην
ἡμεῖς ὑφείλομεν νὰ ἐπιμεινωμεν εἰς τὰ δίκαιά
μας. Συνκέντησεν ὅλας τὰς δυνάμεις ἡμῶν,
ἀλλὰ μὴ προῆξεν ἀκόμη. Ὁ Γασπάρ ἄς μεταβῇ
αὔριον ὡς κήρυξ εἰς τὸ συμβούλιόν των καὶ ἄς
ὑποβάλλῃ αὐτοῖς τὰς δικαίας ἡμῶν αἰτήσεις. Θὰ
περιμένωμεν τὴν ἀπάντησίν των. Καὶ νῦν, κα-
λὴν νύκτα, Διδίκων.

(Ὁ Διδίκων ἐξέρχεται.)

Ὁ ΕΡΒῶΡ (μόνος). Τὸ ξίφος εἶναι ἡ μόνῃ
πρὸς τὴν εἰρήνην ὁδὸς ἀπέναντι τῶν Ἄλλοδρωγῶν.
Ἡ μόνῃ ἀρετὴ τοῦ δούλου εἶναι ἡ ὑπακοή.
Ἰτακοὴν μόνον ζητεῖ ὁ Ἐρδῶρ παρὰ τῆς Σίδας·

ΕΡΒῶΡ. Ὅχι· τὴν ὑπακοὴν τοῦ δούλου. Ὅχι,
καὶ ἂν ζητήσω, ἐλευθέρω θὰ ᾖσαι νὰ τὸ παρα-
δεχθῆς ἢ νὰ τὸ ἀπορρίψῃς. — Ἐάν ἀρνηθῆς —
ἔστω! — Ὁ Ἐρδῶρ θὰ πληρώσῃ τὰ λύτρα, καὶ
οὐ θὰ ᾖσαι ἐλευθέρω.

ΣΙΒΑ (μετ' ἐκπλήξεως). Ἐλευθέρω;
ΕΡΒῶΡ. Ναί· ἐλευθέρω ἀκόμη νὰ ἐπιστρέψῃς
εἰς τὴν πατρίδα σου, καὶ πρὸς τοὺς φίλους σου.

ΣΙΒΑ. Νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν Μίλητον;
ΕΡΒῶΡ. Ἐάν τοιαῦτα ᾖσαι ἔχουσα τὴν ἐποπτεῖαν
ἐπὶ ὀμάδος δούλων ἐπίσης δυστυχῶν, ἐπίσης
ἀσπλίδων, ὡς ἐγώ; Ὅχι! Τοῦτο θὰ ᾖσαι δου-
λεία, ἀπέναντι τῆς ὀμοίας ἢ σημερινῆς μου θέσις
εἶναι ἐλευθερία. Ὅχι, γενναῖε Ἐρδῶρ· τοιαῦτα
δὲν εἶναι ἡ χρῆσις, ἢν ᾖθελαι νὰ κάμω τῆς ἐλευ-
θερίας.

ΕΡΒῶΡ. Καὶ τί ποθεῖ ἡ καρδία τοῦ Ἐρδῶρ;
Ποῦ εἶναι ἡ καρδία τοῦ Ἐρδῶρ;
ΕΡΒῶΡ. Σὺ . . . σὺ μ' ἐρωτᾷς; Τοῦ Ἐρδῶρ
ἢ καρδία, ἕκαστος αὐτῆς παλμός, εἶναι . . .
(συναρπάζομαι). Ἦνῶσιν τὸν πόλεμον.

ΣΙΒΑ. Καὶ ἐλεγεας ὅτι ἡ καρδία σου δὲν
ποθεῖ τὸν πόλεμον. Καὶ τί ποθεῖ ἡ καρδία σου,
Ἐρδῶρ;

ΕΡΒῶΡ. Ἰδέ, Σίβα, τὸν ποταμὸν τοῦτον· ἰδέ
πῶς βεῖε ἦσυχος καὶ διαυγής· οὐδὲ βρυτὶς φαί-
νεται ἐπ' αὐτοῦ. Καὶ ὅμως εἶδον τὸν ποταμὸν
τοῦτον, ὅταν ἡ θύελλα ὄθει τὰ κύματά του· ἐν
τῇ ὄρηγῃ αὐτῶν ὕψοντο εἰς τὸν αἰθέρα, ἄγρια
καὶ ἀπειλητικὰ, καὶ ἐκύλιον τὰ μεγάλα ἐκείνα
δένδρα τοῦ δάσους ὡς παίγνια. Πόσον ὀμοιάζει
καὶ ὁ χειμαρρὸς τοῦ θίου ἡμῶν! Ἐν τῇ καρδίᾳ
μου ἐξερρήγγοντο ἄγρια θύελλα πόλεμου καὶ
ἡ ψυχὴ μου ἐτέρπητο εἰς τὴν κλαγγὴν τῶν
ὄπλων, εἰς τοὺς φρόνους, εἰς τὰς κατακτήσεις.
Σήμερον καὶ αἱ θύελλαι καὶ τὸ πολέμου ὁ
κρότος πόσον εἶναι μακρὰν! Βλέπω βίον εἰρήνης,
βίον εὐδαιμόνων· βλέπω τὸ ξίφος ἐξερχόμενον τῆς
θήκης μόνον πρὸς ἄμυναν· βλέπω λαὸν οἰκικού-
μενον διὰ νόμων καὶ ἐν δικαιοσύνῃ· βλέπω βίον
εὐθὺν καὶ ἤρεμον, ὡς ὁ ποταμὸς ὁστος, φωτι-
ζόμενον ὑπὸ καθαροῦ καὶ ἡπίου φωτός. Ἀπέ-
ναντι τοιούτου βίου πόσον ἀνάξιον μοὶ φαίνεται
τὸ στέμμα τοῦ κατακτητοῦ!

ΣΙΒΑ. Καὶ πῶς θὰ εὖρηξ; αὐτὸ τὸ φῶς, Ἐρδῶρ;
ΕΡΒῶΡ. Τὸ φῶς; Ἐγώ . . .

ΣΙΒΑ. Ἐρδῶρ, ἰδέ με· ἰδέ με ἐν

λίανον ὄγκων. Ἀλλὰ κατ' ἀντίθεσιν τῆς ἐρυθρᾶς ταύτης κοίτης ἦτις σχηματίζει τὴν ὁδὸν ἢ περίεξ ἔσοχῃ παριστᾷ θέαμα λαμπρότατον, διότι τὸ μέρος τοῦτο τῆς Σικελίας εἶναι τὸ μᾶλλον κατάφυτον. Τὰ ὄσα τῶν ἐλαίων, τῶν πορτοκαλιῶν, τῶν λεμονεῶν καὶ ἄλλων ὀπωροφόρων δένδρων, μεταμορφοῦσιν εἰς μέγαν κήπον ὅλον τὸ μεταξὺ τῆς θαλάσσης καὶ τῶν ὑπορειῶν τοῦ ὄρους διάστημα. Ἐν μέσῳ τῆς πυκνῆς φυτείας φαίνονται ἐπαύλειες ἐξοχικαὶ κομψόταται καὶ οἱ θόλοι ἐκκλησιῶν καὶ μοναστηρίων. Ἡ χώρα εἶναι τοσοῦτον εὐφορος, ὥστε ἠδύνατο νὰ διαθρήψῃ τετραπλάσιον ἀριθμὸν τῶν κατοίκων τῆς Σικελίας. Τὰς πόλεις διαδέχονται πόλεις· χωρία συνεχονται πρὸς χωρία ὡς μαργαρίται περιδεραιοῦ περιβάλλοντες τὸν τράχηλον τοῦ ὄρους. Ἐνοσθεν δὲ τῆς μαγευτικῆς ταύτης θέσεως ὑψοῦνται αἱ κορυφαὶ πλευραὶ τῆς Αἴτης, ὧν τὸ ἔδαφος εἶναι προσφορότατον διὰ τὰ μεγάλα δένδρα. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸ θέαμα τοῦ μεγαλοπρεποῦς ἡφαιστίου, τὸ ὅποιον ὑψοῖ ὑπεράνω τῆς φυτείας ταύτης τῆς πλουσίας τὴν καπνώδη αὐτοῦ κεραλήν, τοῦτο εἶναι εἰκὼν, ἣν οὐδέποτε ληρομενεῖ τις. Ἡ μεγάλη τῆς Αἴτης μορφή μένει εἰς αἰετὶ ἐγκραρυμένη ἐν τῷ θλίμματι τοῦ εὐτυχήσαντος ἀπαξ νὰ ἴδῃ αὐτήν.

(Ἐπειτα ἡ συνέχεια.)

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Η ΛΥΧΝΙΑ.

"Over him rushed like a wind, that is sad, and keen, and relastless, thoughts of what might have been, and the weight and woe of his errand; all the dreams that had passed, and all the hopes that had vanished, all his life henceforth a dreary and tenantless mansion, haunted by vain regrets, and pallid sorrowful faces."

LONGFELLOW.

"Μὴ φῶναι τὸν ἄπαντα νικᾷ λέγον·"
(Σοφ. Οἰδ. Κολ. 225.)

Λυχνία μου, πτωχὴ λυχνία,
πιστὴ παρήγορῃ μου μόνῃ
ἐν τῷ μονήρει μου ἀγῶνι,
καὶ τῇ ἀσπλάγχνῳ αὐπνίᾳ —

Σὺ ἦτις εἰδὲς με τὸ πρῶτον,
ὅπως θρέψος διαβάλλον,
τὸ μόνον ἐκ τοσοῦτων ἄλλων,
ἀντὶ παιγνίων καὶ γελώτων,

εἰς βίβλον ᾗδῃ κεκλιμένον,
καὶ τ' ὄμμα μου εἰς ὁδὸν θεῶν
στηρίζον φάσμα, τὸ μεθῶν
καλοῦν με φάσμα, πλὴν μὴ μένον,

τοῦ χρόνου ἐξυθριζομένου
ἐθαύμαζον τὴν παρηγοίαν,
ἣ ἔλκων εἰς τὴν θυσίαν
τῆς Ἀιαιτίδος παρθένου,

κ' ἐκνημονεύον ὀλοκλήρους
τοῦ Πλάτωνος οεπτὰ οελίδας,
χρυσᾶς ἐδίκων ἐλαπίδας,
καὶ φροῦδους ἔπλαττον ὄνειρους.

Σὺ ἦτις, ὅτε νεανίας
εἰς τὸ παρὼν πιστεύων μόνον
καὶ πλὴν τῶν ἄλλων ἔχων πόνον
καὶ τὴν ἀρὰν τῆς διανοίας,

ἐθρήγγον εἶτα νύκτας πάσας
ἐπ' ἀνεκτίμητον μηδὲν τι,
ἀναμνησκον συμπῶν ἔν τι,
στιγμᾶς ὠραίας ἀποπτάσας,

παρῆσο καὶ μοὶ ἐμευδίας,
τὸ φίλον οελας χορηγοῦσα,
οὐ καὶ νῦν μόνῃ συμπυῶσα
ὄραξ τὰ ἔλλαχ τῆς καρδίας.

"Ἴδε με, ναί, ἰδὲ με! Οἴμοι,
οὐδὲ σκιά ὄνειρου μένει·
περᾷ, ματαία, τεθραυσμένη,
ἢ ὑπαρξίς μου ἢ πενήμιη,

καὶ περιδέσας τοὺς κροτάφους
διὰ μελαίνης κυπαρίσσου,
παρὰ τὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου
βαίω θραδέως πρὸς τοὺς τάφους.

Ποῦ νῦν αἱ χίμαιραι αἱ πρώται;
Τίς με ἀφύπνισεν ἀσέφως;
Ἄφ' οὐ αἰώνιος ὁ ἔσθρος,
ὄτε ἀπάτην, αὖθις ὄτε.

"Ὁ νύκτες ἄλγους καὶ κατάρας,
ὕμας πῶς τέλος ἀνταμείψει
ὁ ἐν νεφέλαις εἰς τὰ ὕψη
κ' ἐν ὕδασι τὸν κόσμον ἄρας;

Ὅχι, οὐχί· οὐδεὶς γινώσκει
τοὺς πόθους μου καὶ τὴν ὁδόν·
Τὴν ὠδε περατοῦσα δίνην
ἰδοῦ ἢ ὦρα μου ἐγγίξει,

καὶ παρελεύσομαι καὶ λήθη
ἀμείλικτος με ἀναμένει,
ὡς πλάξ ψυχρὰ ἐπικειμένη
εἰς τὰ κατεσκληρότα στήθη,

καὶ οὔτε μνεῖα κἄν μενεῖ τις
τοῦ ἐφημέρου διαβάτου,
εἰ καὶ σπαράσσει με ἀφάτου
νῦν ἐπιτάσεως φρενίτις.

Σὺ κἄν, οὐ ἦτις εἰς ἀγκάλας
ἐν ᾧ πανδήμουσιν παραιτοῦνται
καὶ εἰς πανύχια κομῶνται
οἱ ἄλλοι δεῖπνα καὶ κρασιάλας,

με θλίπει μόνον καὶ θρηνοῦνται
ἐφ' ὅλας νύκτας ἀπαισίας,
ἀράς ὄμοι καὶ ἰκεσίας
κατὰ τοῦ Κόσμου σφενδοῦνται,

ἂν μετὰ χρόνους παροῦντις
πλανῶν εἰς ἔρημον τὸ θῆμα,
εἰς ἄσσημον τῆς γῆς που μνήμα
ἀγνωστού ὄνομα ἰδῇ τις,

εἰπέ οὐ τότε ὅτι κεῖται
ἐκεῖ τις, ὅστις τὰς θαθείας
ἐπιζητήσας ἀληθείας
καὶ μὴ θιῶν, διότι "Ζῆτις!"

Ἰσχύς τις ἀγνωστος προσταττει,
ἠρεῦνησε τὸ μέγα σκότος,
καὶ οὐδὲ μόνος οὐδὲ πρῶτος
ἐκεῖ φρικώδης ὅτι Ἄτη

οἰκεῖ καὶ ἄρχει εὔρε μόνῃ —
τὴν τυραννίαν τὴν ὑστάτην
ὅτι ὑφίσταται εἰς μάτην
ἐν δουρμῷ καὶ ἀλλήρῳ

ὁ ἀνθρώπος ζητῶν τις ἄρα
τῆς συμφορᾶς αὐτοῦ αἰτία —
ὁ βίος ὅτε πῶς σκοτία,
καὶ ἢ θανάτῳ αὐτοῦ κἀρα.

Ἄλλ' ἐδουλοῦσθε· Ἦν νέος,
εὐαίσθητος ὡς θρέψος, οἴμοι,
πλὴν λάθρος ὅταν ἐπεθύμει,
καὶ ἠγωνίσαστο γενναίως.

Ἐν νεαρῇ ζωῆς ἐκστᾶσει
συνέβλεπε τὴν οἰκουμένην,
ὡς ἐραστῆς τὴν ἐρωμένην
εἰς ἀπληστον ἀγκάλῃν ὄρασει —

καὶ θελακτικὰ μορφαὶ παρθένων,
κ' ἐρώτων ὄρασι, καὶ φιλία
ἀένναος, καὶ μεγαλεῖα
ἐντὸς ὄνειρων παραξένων,

ἀπαύστως πρὸ αὐτοῦ σοδοῦνται,
αὐτὸν ἐθάμβουν, ὅτι φαίνει
πρὸς τάφους πᾶσα ἰπταμένη
στιγμὴ ταχέως ληθμονοῦνται,

κ' ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ κρατήρας
ζωῆς, νεότητος, θαστάζων,
παράφορος, ποθῶν, φοιθάζων,
ἐξέτεινε σφριγώσας χεῖρας,

καὶ ἤλπισε . . . ψευδεῖς ἐλπίδες!
Ὅλιγγ' ἔτι μένει κόνις
τοῦ ἔξενου περὶ ἀνεμώνης,
κ' αἰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ βρυτίδας.

Κλέων Ῥαγκαθῆς.

ΕΚΚΙΝΕΩΝ ΠΟΙΗΤΗΣ.

"Ὁ, διατὶ, ὦ Μοῦσά μου, δὲ ἴπασαι εἰς εὐανθεῖς
Λειμῶνας; τίς σ' ἐθέρεισεν, ὦ ἄνθος, καὶ δὲν
θάλλεις!

"Ὁ, πῶς ἀντὶ ἐσθινὰ κορυδαλοῦ νὰ ψάλλῃς,
Ὅς τις καλλίφρονος Ζειρήν, μελοφάνη, γλυκεῖα,
Τονίζεις κύνει' ἄματα, θρηνηεῖς, σενάσεις καὶ
πνευθεῖς;

Πρὸς τί ἢ τὴν τὴν θλίψις σου, ἢ τὴν σου ἀνία;

Τὴν θάρδιτόν σου διατὶ κρατεῖς εἰς χεῖρας
θλιβερά,

Καὶ μέλπεις στόνους καὶ λογμούς καὶ δάκρυα
σταλάζεις;

"Ὁ, διατὶ δὲν θέλγεις εἰς πέτρους, δὲν βρομβάζεις;
Ποία τοῦ θίου ἄκονθα σ' ἐπλήγησεν, ὦ Μοῦσα!
Ἢ τήθεννος τῶν πόθων σου μὴ διασίβῃ' ἢ πορ-
φυρά,

Κ' ᾗδ' εἰς σινδόνην νεκρικὴν συστέλλεσαι πεν-
θοῦσα;

Τίς κροστῆς λύρας προῖνός τοῦ Χάρωνος τὴν
προσοχὴν

Λαυθάνας, φεῦ! ὀλίγον ζῆ καὶ θνήσκει πρὶν ἢ
ζῆσῃ.

Πρὶν ἢ με δάφνην Παρνασοῦ τὴν λύραν του
κοσμήσῃ.

Ἐν ᾧ δὲ μελωδεῖ σκιρτῶν τοῦ σύμπαντος τὰ
κάλλη.

Εἰς γόους αἴφνης πνίγεται, τὸ σῶμα γάνει τὴν
ψυχὴν.

Καὶ ἢ τοῦ τάφου πελιδὴν τὸν δέχεται ἀγκάλῃ.

Ἰεροφάντης τῶν Μουσῶν με ἐθελῶν ὁ Παρ-
νασός·

Ἐτόνισα τὴν λύραν μου καὶ ὄρεξα τὴν χεῖρα
Ἰν' ἄνθη ὀρέψω μαγικὰ ἐμπνεύσεων· ἢ μοῖρα
Πλὴν αἴφνης με ἐπάταξε καὶ ἔπεσα ὡς πίπτει
Ἄπτῃν ν' ἀνέλθ' εἰς οὐρανὸς ἐθέλων κούφος
νεοσός,

"Ὁν ἄπνον βίαιος θορρᾶς εἰς τέλμα τάφρου ρίπτει.
Τοῦ ζῆν δ' ἐνώ τὸν Βόσπορον ἔπλεε μόλις τὸν
φαιδρὸν

Ἄνυποπτος ἢ ἐλαφρὰ τοῦ θίου μου σχεδία,
Θανάτου τὴν παρῆσυρ πνοὴ καὶ τριχυμία·
Κ' ἐνῶ ἐφαίνοντο μακρὰν παράλα ὠραία,
Τὴν ἄγκυραν κατέρριψεν εἰς τὸν λιμένα τῶν
νεκρῶν,

Ἐφ' οὐ ὠγρὰ κομᾶνεται τῶν τάφων ἢ σημαία!

Φρουρῶν ὁ Κρόνος ἴσταται καὶ μέγα ἔμβολον
κρατεῖ.

Ἐφ' οὐ χαράσσεται παντὸς θροστοῦ ἢ ἠλικία·
Ταχὺς τὸ ἔμβολον ὠθεῖ ἐν τῇ ἀεραντλίᾳ,
Ἄδιακρίτως τῆς ζωῆς καὶ τὴν ζωὴν μαρναίνει . . .
Ἄ Χάρων διπλοῦντος νεορόδῃ μάστιγα κροτεῖ
Φωνῶν· "Βροτοί, πᾶσαν στιγμὴν ὁ γοῦς σὰς
ἀναμένει!"

Μοῦσά μου, θρήνησε πικρῶς κ' εἰς βράχῃ νεκρ-
κῆς στολῆς

Καλύφου στεφανοῦσά με με κρίνα, καὶ σείε, φίλοι,
Μὲ πικρὰν δάφνην κλείσατε τὰ κάτωγρά μου
χεῖλῃ.

Καὶ θρηνοῦστέ μετ' αὐτῆς, τὸ ζῆν μου ἀγωνία,
Μ' ἐλύπησαν, μ' ἐπότισαν ὄξος πικρὸν μετὰ χολῆς,
Δὲν ἔκλαυσα, ἀπέπτῃν πλὴν ὡς λύρας ἀρμονία!
Ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Ἰωάννης Σταυρίδης.

Η ΓΥΝΗ ΤΗΣ ΜΙΑΗΤΟΥ.

(Συνέχεια ἔρα προῖχ. τεύχους.)

ΣΚΗΝΗ Β΄.

(Στασίγγες. Εἰσέρχονται στρατιῶται Γαλάται κομί-
ζοντες Ἄλλοδωρα αἰχμαλώτων· ἐξ ἄλλου μέρους εἰσέρ-
χεται ὁ Γασπάρ.)

ΓΑΣΠΑΡ. Σῆτε! Τίς ὁ αἰχμαλώτος;
ΓΑΛΑΤΗΣ. Κατάσκοπος, συλληφθεὶς πλησίον
τοῦ στρατοπέδου.

ΓΑΣΠΑΡ. Ἐπ' αὐτοφάρῳ;
ΓΑΛΑΤΗΣ. Ναί· εὐθὺς μετὰ μεσημέριαν πε-
ρισφάροτο παρὰ τὸ στρατόπεδον. Οἱ σκοποὶ ἡμῶν
τὸν εἶδον· τρίς κατεδιώχθη, ἀλλὰ ταχύπους ὢν
τοὺς ἐξέφυγεν.

ΓΑΣΠΑΡ. Καί;
ΓΑΛΑΤΗΣ. Ἄμα ἐπελοῦστος τῆς νυκτὸς ἀπό-
σπασμα ἐκ τῶν ἡμετέρων, ἐπιφελοῦμενον τοῦ
σκότους, ἐπροχώρησεν ἀπαρτήρητον εἰς μικρὰν
ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου ἀπόστασιν. Κατὰ τὴν δευ-
τέραν τῆς νυκτὸς ὦραν ἐφάνη ὁ αὐτὸς κατά-
σκοπος παρακολουθούμενος καὶ ὑπὸ τριῶν ἄλλων.

ΓΑΣΠΑΡ (πρὸς τὸν κατάσκοπον). Ἄθλιε! (ὁ κα-
τάσκοπος προσέλειπε αὐτὸν ὑπερηφάνως). Μήπως
ἐμελέτων ἐπίθεσιν νυκτερινήν;

ΓΑΛΑΤΗΣ. Ἐφαίνετο οὕτω, ἂν καὶ ὁ πόλε-
μος δὲν ἐκηρύχθη.

ΓΑΣΠΑΡ. Ἐλπίζουσι ἀναμφιβόλως νὰ μᾶς
εὔρωσιν ἀπαρασκευάτους. Συνελήφθησαν καὶ οἱ
ἄλλοι κατάσκοποι;

ΓΑΛΑΤΗΣ. Ἀρνηθέντες νὰ παραδοθῶσιν ἐφο-
νεύθησαν ἀμέσως.

ΓΑΣΠΑΡ. Καὶ οὐ θὰ τοὺς παρακολουθήσῃς
ἐντὸς ὀλίγου. Κατάσκοπε, εἰπέ μας τὰ σχέδια
τῶν ἰδικῶν σου καὶ ἐγὼ θὰ μεσιτεύσω ὑπὲρ σοῦ.

Ο ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ. Νὰ μεσιτεύσῃς; Καὶ διατὶ;
Οἱ νόμοι σὰς δὲν καταδικάζουσιν εἰς θάνατον
καὶ τὸν κατάσκοπον τὸν προδίδοντα τὸ μυστικὸν
καὶ τὸν μὴ προδίδοντα αὐτό; Περιφρονῶ τὴν
μεσολάθειάν σου καὶ μισῶ τὸ ὄνομα τῆς φυ-
λῆς σου!

ΓΑΣΠΑΡ. Μὴ ἀπορρίπτῃς τὴν προσφορὰν
μου. Ἐάν μοι ἀποκαλύψῃς τὰ σχέδιά σου, σοὶ
ἀφίω ἐλευθερίαν τὴν ἐλπομένην τοῦ θανάτου σου.

Ο ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ. Καταδικασέ με εἰς τὸν
χειρότερον τῶν θανάτων.

ΓΑΣΠΑΡ. Ἀπαγάγετε αὐτὸν εἰς τὸ συμβού-
λιον!

ΣΚΗΝΗ Γ΄.

(Πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ Ἐρῶρος. Σελήμη, Ἐρῶρος
καὶ Διέικων.)

ΕΡΒΩΡ. Οἱ Ἄλλοδωροες λοιπὸν ἐκινήθησαν
πάλιν. Ἐάν καὶ ἐκ δευτέρου διαρρήξωσι τὴν
εἰρήνην κακὰ τὴν ἔχουσα.

ΔΙΕΙΚΩΝ. Γενικὸν συνεκλήθη τὸ ἔθνος των
συμβούλιον. Οἱ πρῶτοι τῶν ἀρχηγῶν ζη-
τοῦσιν ἔμφρονα καὶ ἐπιφυλακτικὴν διαγωγὴν, οἱ
νεώτεροι ὅμως θέλουσι πάλιν τὸν πόλεμον.

ΕΡΒΩΡ. Τότε θὰ ἔχωμεν πόλεμον. Τὸ ζω-
ηρὸν τῆς νεότητος αἶμα δὲν ἀναγκρατίζεται· εἶναι
χειμαρρος ὀρηκτικῆς. Πρέπει νὰ παρασκευ-
ασθῶμεν εἰς πόλεμον, Διέικων.

ΔΙΕΙΚΩΝ. Τὸ πρᾶγμα εἶναι εὐκόλον· ὁ στρα-
τὸς τοῦ Ἐρῶρος δὲν περιμένει ἢ τὰς διαταγὰς.
Αἱ ἐφεδρίαι εἶναι ἤδη ὑπὸ τὰ ὄπλα. Ἐντὸς
τριῶν ἡμερῶν ὁ στρατὸς ἡμῶν δύναται νὰ διαβῇ
τὰ σύνορα τῶν.

ΕΡΒΩΡ. Ἐπεθύμουσιν ἄλλος νὰ ἴτο ὁ ἔχθρος.
Ποῦ σὺ γὰρ τὰ ὄπλα ἡμῶν στρέφονται πρὸς
συγγενὲς ἔθνος. Ἐάν, Διέικων, ἠδυνάμεθα ν' ἀπο-
βάλλωμεν τὰ φυλετικὰ ταῦτα ὀνόματα — Ἄλ-
λόδωροες, Ἀρβέρναι, Αἰδοῦναι — καὶ νὰ ἐν-
θυμηθῶμεν μόνον ὅτι εἴμεθα οἱ Γαλάται,
τίς ἠδύνατο ν' ἀναγκρατίζῃ τὴν φυλὴν ἡμῶν;
Ποῦτον ἔθνος ἠδύνατο νὰ μᾶς ἀρνηθῇ ὑποταγῆν;
Ἄλλ' ἐν ᾧ ἡμεῖς διαπληκτικῶμεθα ἐνταῦθα, δι-
δομεν καιρὸν εἰς τοὺς ἔλληνας, εἰς τοὺς Ῥω-
μαίους, εἰς τοὺς Καρχηδόνιους ν' ἀναπνεύσωσι
καὶ νὰ ἐνισχυθῶσιν. Οἱ Ἄλλοδωροες ἔχουσιν
ἀδικον, καὶ ἂν αὐτοὶ διαρρήξωσι τὴν εἰρήνην
ἡμεῖς ὑπερλήομεν νὰ ἐπιμενωμεν εἰς τὰ δικαῖα
μας. Συγκέντρωσον ὅλας τὰς δυνάμεις ἡμῶν,
ἀλλὰ μὴ προθῆς ἀκόμη. Ὁ Γασπάρ ὡς μεταθῆ
αὐρὸν ὡς κήρυξ εἰς τὸ συμβούλιόν των καὶ ἂς
ὑποβάλῃ αὐτοῖς τὰς δικαίας ἡμῶν αἰτήσεις. Θὰ
περιμένωμεν τὴν ἀπάντησίν των. Καὶ νῦν, κα-
λὴν νύκτα, Διέικων.

(Ὁ Διέικων ἐξέρχεται.)

Ο ΕΡΒΩΡ (μόνος). Τὸ ζῆφος εἶναι ἡ μόνῃ
πρὸς τὴν εἰρήνην ὁδὸς ἀπέαντι τῶν Ἄλλοδωρῶν.
Τούτων ἠτηγμένον ὁ δρόμος μας πρὸς τὴν Ἰτα-
λίαν εἶναι ἐλευθερίας. Τίς ὠραιότερα χώρα
ἠδύνατο νὰ προσκαλέσῃ τὰ ὄπλα ἡμῶν; (Εἰσέρ-
χεται ἡ Σίβα, ἣτις ἀπαρηγόρητος πλοσιαία αὐτῶν.)
Ἄλλ' ὁ Γασπάρ θὰ ὑποβάλῃ ἀκόμη ὄρους ἐντί-
μου. Ἐάν τὸ συμβούλιόν των δὲν ἦναι ἀπερι-
σκεπτον, ὁ πόλεμος θ' ἀναβληθῇ εἰσέτι. (Προσ-
έλειπε ἐπὶ τινος στιγμᾶς τὸν ποταμὸν.) Ἡ καρδία
μου δὲν ποθεῖ τὸν πόλεμον.

ΣΙΒΑ. Καὶ τί ποθεῖ ἡ καρδία τοῦ Ἐρῶρος;
Ποῦ εἶναι ἡ καρδία τοῦ Ἐρῶρος;

ΕΡΒΩΡ. Σὺ . . . σὺ μ' ἐρωτᾷς; Τοῦ Ἐρῶρος
ἢ καρδία, ἕκαστος αὐτῆς παλμός, εἶναι . . .
(συνερχόμενος). Ἦνῶσον τὸν πόλεμον.

ΣΙΒΑ. Καὶ ἔλαγες ὅτι ἡ καρδία σου δὲν
ποθεῖ τὸν πόλεμον. Καὶ τί ποθεῖ ἡ καρδία σου,
Ἐρῶρος;

ΕΡΒΩΡ. Ἰδὲ, Σίβα, τὸν ποταμὸν τοῦτον· ἰδὲ
πῶς βέει ἤρυχος καὶ διαυγῆς· οὐδὲ βρυτίε φαί-
νεται ἐπ' αὐτοῦ. Καὶ ὅμως εἶδον τὸν ποταμὸν
τοῦτον, ὅταν ἢ θύελλα ὠθεῖ τὰ κύματά του· ἐν
τῇ ὀργῇ αὐτῶν ὑψοῦντο εἰς τὸν αἰθέρα, ἄγρια
καὶ ἀπειλητικὰ, καὶ ἐκύλιον τὰ μεγάλα ἐκείνα
δένδρα τοῦ ὄρους ὡς παίγνια. Πόσον ὀμοιάζει
καὶ ὁ χειμαρρος τοῦ θίου ἡμῶν! Ἐν τῇ καρδίᾳ
μου ἐξερρήγγοντο ἄγρια θύελλα πολέμου καὶ
ἡ ψυχὴ μου ἐτέρπετο εἰς τὴν κλαγγὴν τῶν
ὄπλων, εἰς τοὺς φόνους, εἰς τὰς κατακτήσεις.

ΣΙΒΑ. Καὶ ἔλαγες ὅτι ἡ καρδία σου δὲν
ποθεῖ τὸν πόλεμον. Καὶ τί ποθεῖ ἡ καρδία σου,
Ἐρῶρος;

ΕΡΒΩΡ. Ἰδὲ, Σίβα, τὸν ποταμὸν τοῦτον· ἰδὲ
πῶς βέει ἤρυχος καὶ διαυγῆς· οὐδὲ βρυτίε φαί-
νεται ἐπ' αὐτοῦ. Καὶ ὅμως εἶδον τὸν ποταμὸν
τοῦτον, ὅταν ἢ θύελλα ὠθεῖ τὰ κύματά του· ἐν
τῇ ὀργῇ αὐτῶν ὑψοῦντο εἰς τὸν αἰθέρα, ἄγρια
καὶ ἀπειλητικὰ, καὶ ἐκύλιον τὰ μεγάλα ἐκείνα
δένδρα τοῦ ὄρους ὡς παίγνια. Πόσον ὀμοιάζει
καὶ ὁ χειμαρρος τοῦ θίου ἡμῶν! Ἐν τῇ καρδίᾳ
μου ἐξερρήγγοντο ἄγρια θύελλα πολέμου καὶ
ἡ ψυχὴ μου ἐτέρπετο εἰς τὴν κλαγγὴν τῶν
ὄπλων, εἰς τοὺς φόνους, εἰς τὰς κατακτήσεις.

ΣΙΒΑ. Καὶ ἔλαγες ὅτι ἡ καρδία σου δὲν
ποθεῖ τὸν πόλεμον. Καὶ τί ποθεῖ ἡ καρδία σου,
Ἐρῶρος;

ΕΡΒΩΡ. Ἰδὲ, Σίβα, τὸν ποταμὸν τοῦτον· ἰδὲ
πῶς βέει ἤρυχος καὶ διαυγῆς· οὐδὲ βρυτίε φαί-
νεται ἐπ' αὐτοῦ. Καὶ ὅμως εἶδον τὸν ποταμὸν
τοῦτον, ὅταν ἢ θύελλα ὠθεῖ τὰ κύματά του· ἐν
τῇ ὀργῇ αὐτῶν ὑψοῦντο εἰς τὸν α

ὅστις ἔφερον τὸ ὄνομα τοῦτο, ἐγὼ θεωρῶ τώρα τὴν φιλοδοξίαν ὄνειρον μάταιον καὶ αἰσθάνομαι ὅτι μόνον ἡ εἰρήνη παράγει εὐδαιμονίαν. Βεβαίως ἡ γοητεία αὕτη μ' ἐμάγευσεν· εἶναι τόσο εὐχάριστος καὶ γλυκεῖα, ὥστε προτιμῶ ν' ἀποθάνω ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῆς ἡ νὰ ζήσω, ὅπως ἴδω αὐτὴν διαλυομένην.

ΣΙΒΑ (ἐμφανισμένη εἰς ἐν τῶν παραθύρων). Ἐρῶρ! Ἐρῶρ (στρεφόμενος θραδῶς). Δὲν ἤδυνάμην νὰ ὑποθέσω ὅτι εἰς τὸ ὄνομα τοῦτο ἐνοπάρχει τοσαύτη μουσική.

ΣΙΒΑ. Δὲν θὰ ἦμαι δούλη λοιπόν;

ΕΡΒΩΡ (ἀφηρημένος). Ναι, σὺ εἶσαι ὁ Κωνσταντῆς . . . ναι, ναι, ὁ Μιλῆσιος.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΗΣ. Οἱ λόγοι σου . . . οἱ τρόποι σου . . . Ποῦ εἶναι ἡ Σίβα; Ὁ θρῶκος σου, Γαλάτα; τί γίνεται ὁ θρῶκος σου; Ἐάν τὸν κατεπάτησας, ἐάν ἡ Σίβα ἔπαθεν ἀπευκαταῖόν τι, δὲν ἐπικαλοῦμαι ἐναντίον σου τὴν ἀνίσχυρον ἐκδίκησιν τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' αἱ κατάραί ὄλων τῶν ἰσχυρῶν θεῶν ἄς . . .

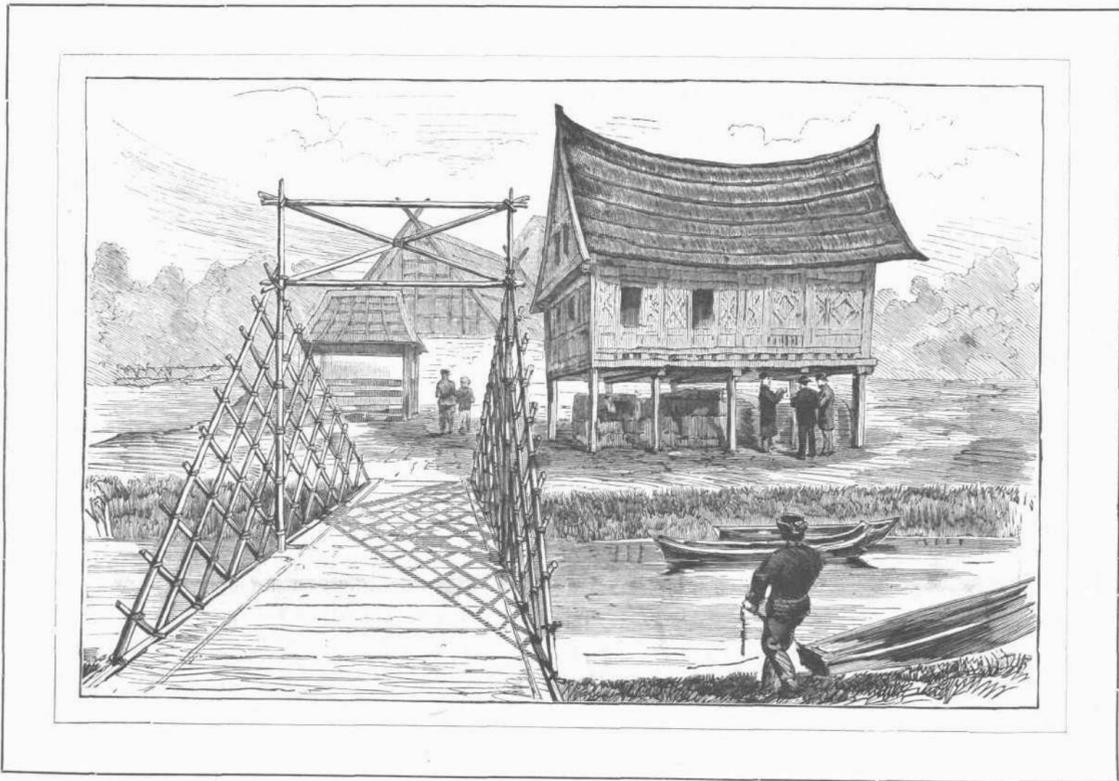
ΕΡΒΩΡ. Μὴ ἐξέληθ τῶν χειλέων σου λόγος ἀπρεπής! Ὁ Γαλάτης δὲν εἶναι ἐπίπορος.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΗΣ. Ἡ Σίβα λοιπόν;

ΕΡΒΩΡ. Χιλίους χρυσοὺς στατήρας! Αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ εἶναι ποσὸν οὐκ εὐκαταφρόνητον, ἀλλ' ἐκεῖνο, διὰ τὸ ὅποιον προσφέρεις τὰ χρήματα ταῦτα, εἶναι πρᾶγμα τοσαύτης ἀξίας, ὥστε —

ΚΩΝΣΤΑΝΤΗΣ. Τότε, Γαλάτα, ἐγὼ —

ΕΡΒΩΡ. Ἐλλην, ἄκουσέ με. Ἦλθες ἐντὸς τῆς ταχθείσης προθεσμίας, πρὶν εἶτι ὁ δωδέκατος μὴν διαγράψει τὸν κύκλον τοῦ. Ἐάν ἔμωσ τὸ ἔτος εἶχε παρέλθει . . . Τὸ πρόσωπον τῆς γυναίκος εἶναι ὠραῖον, καὶ ἐγὼ γυναῖκα δὲν ἔχω — Ἴσως καὶ ἐγὼ θὰ τὴν ἠγάπων. Ὅτι, σὺ θὰ ἐκέρδιζες καὶ ἐγὼ ἀναγκάζομαι ν' ἀπολέσω ἔχει

ΓΕΦΤΡΑ ΕΚ ΔΟΝΑΚΟΣ (bambou).

ΕΡΒΩΡ. Ὅχι, ὄχι δούλη. ΣΙΒΑ. Καὶ θὰ μ' ἀφήτης ἐλευθέραν νὰ ἐκλέξω ἂν θέλω θιον;

ΕΡΒΩΡ. Ὅταν τοῦτο θὰ ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐμέ, θὰ ἦσαι ἐντελῶς ἐλευθέρη.

ΣΙΒΑ. Διὰ τοιαύτην αὐταπαρνήσιν οἱ θεοὶ θεαίως θὰ σὲ ἀνταμείψωσιν.

ΕΡΒΩΡ. Οἱ θεοί;

ΣΙΒΑ. Ναι, οἱ θεοὶ ἐν οὐρανῷ, καὶ — ἔτερός τις ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ νῦν, καλὴν νύκτα, Ἐρῶρ. (Ἀποσύρεται.)

(Ὁ Ἐρῶρ ἴσταται ὡς μεγαλειμένος. Εἰσέρχονται ὁ Κωνσταντῆς, ὁ Καῖνον καὶ ὁδηγός.)

ΟΔΗΓΟΣ. Ἴδου ἡ θέσις, Ἴδου καὶ ἡ οἰκία. ΚΩΝΣΤΑΝΤΗΣ. Εἶναι ἀργά, καὶ ὅμως πρέπει νὰ εἰσελθῶμεν. Δὲν δύναμαι νὰ περιμείνω μέχρι τῆς πρωίας. (Προχωρῶν πρὸς τὴν οἰκίαν εὐρίσκειται ἐνώπιον τοῦ Ἐρῶρ.) Ἴδου ὁ ἀνὴρ, ὃν ζητοῦμεν. Γαλάτα, φέρω τὰ λύτρα.

ΕΡΒΩΡ (ἀφηρημένος). Τίς ὀμιλεῖ περὶ λύτρων; Ποῖα εἶναι τὰ νοκτερινὰ ταῦτα φαντάσματα;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΗΣ. Εἶμαι Κωνσταντῆς ὁ Μιλῆσιος. Μεταξὺ σοῦ καὶ ἐμοῦ ἐπίσημος ὀρίσταται συνθήκη. Γαλάτα, δὲν τὴν ἐλησμόνησας θεαίως.

ΕΡΒΩΡ. Ἡ Σίβα δύναται μόνη νὰ σοὶ ἀπαντήσῃ. Κατοικεῖ ὑπὸ τὴν στέγην ἐκείνην, ἄσπιλος καὶ καθαρὰ ὡς ἦτο καθ' ἡν ἡμέραν ἡ τύχη μοὶ τὴν παρέδωκεν εἰς χεῖρας.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΗΣ. Γενναῖε Ἐρῶρ, συγχώρησόν μοι τοὺς ἀπερισκέπτους λόγους μου. Ἄλλ' ἐάν ἡδύνασο νὰ ἐνοήσης πόσον θαυδῶς, πόσον ἰσχυρὸς εἶναι ὁ ἔρωσ, ὃν αἰσθάνεται ὁ σύζυγος πρὸς ἐκείνην, ἧτις εἶναι τῆς ἐστίης τοῦ ὁ ἥλιος, δὲν θὰ ἠπόρευς ἐπὶ τῇ ἀνομομονησίᾳ μου. Ἡ Σίβα εἶναι ἐντὸς ἐκείνης τῆς οἰκίας, εἶπε;

ΕΡΒΩΡ. Πρὸ μικροῦ εἰσήλθεν εἰς αὐτήν.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΗΣ. Ἄφες με λοιπόν νὰ μεταβῶ πρὸς αὐτήν.

ΕΡΒΩΡ. Στάσου!

ΚΩΝΣΤΑΝΤΗΣ. Πῶς; . . . Αἶ! ἔχεις δίκαιον· ἐλησμόνησα τὰ λύτρα (λαμβάνων παρὰ τοῦ Καῖνονος μικρὸν κειώτιον). Ἴδου τὰ λύτρα.

ΕΡΒΩΡ. Ἐξ ὄλων τῶν ὑπαρχόντων σου ποῖον μέρος παραχωρεῖς ὡς λύτρα διὰ τὴν αἰχμάλωτον;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΗΣ. Ἐπώλησα τὴν οἰκίαν μου, τοὺς ἀγρούς μου, πᾶν ὅτι εἶχον. Δι' αὐτὴν εὐχαρίστως δίδω ὄλα. Τὸ κειώτιον τοῦτο περιέχει χιλίους χρυσοὺς στατήρας.

ἀξίαν, ἧτις δὲν ὑπολογίζετα. Σὺ μὲν προσφέρεις τὰ πάντα, ἐγὼ δὲ οὐδὲν δύναμαι νὰ δεχθῶ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΗΣ. Ὅποια πρόφασις εἶναι αὕτη; Ἐρχομαι ὀπλισμένος μετὰ τὸ δίκαιόν μου καὶ ἰσχυρὸς, διότι ζητῶ ὅτι μοὶ ἀνήκει.

ΕΡΒΩΡ. Τοῦτο εἶναι καὶ τὸ μόνον ὄπλον, τὸ χρησιμεύόν σοι ἐνταῦθα. Ἡ ἀτιμία σου εἶναι δικαία.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΗΣ. Λάβε λοιπόν τὰ λύτρα.

ΕΡΒΩΡ. Διὰ τὸν ἀληθῆ ἄνθρωπον ὑπάρχουσι πράγματα καὶ τοῦ χρυσοῦ πολυτιμώτερα. Ἐάν ἡ γυνὴ αὕτη ἦτο ἐμῆ, ἐμὴ ἐνώπιον θεῶν καὶ ἀνθρώπων, νομίζεις ὅτι θὰ ὑπέρχε ποσὸν τι, τὸ ὅποιον θὰ ἐνόμιζον ἀντάξιον αὐτῆς; Σὺ, ἀπαλέσας αὐτήν, θέλεις νὰ δώσῃς ὅτι ἔχεις, ὅπως τὴν ἀνακτήσῃς. Τὰ δικαιώματά μας συγκροδοῦνται. Σὺ μὲν δὲν δύνασαι ν' ἀγοράσῃς, ἐγὼ δὲ δὲν δύναμαι νὰ πωλήσω. Τὰ δικαιώματά σου εἶναι ἰσχυρώτερα· ἐπομένως ἐγὼ εἶμι ὁ δίδων.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΗΣ. Καὶ ὅμως, Γαλάτα, ἡ ὑπερφανεία μου εἶναι ἴση πρὸς τὴν σὴν. Δὲν δύναμαι οὕτω νὰ δεχθῶ —

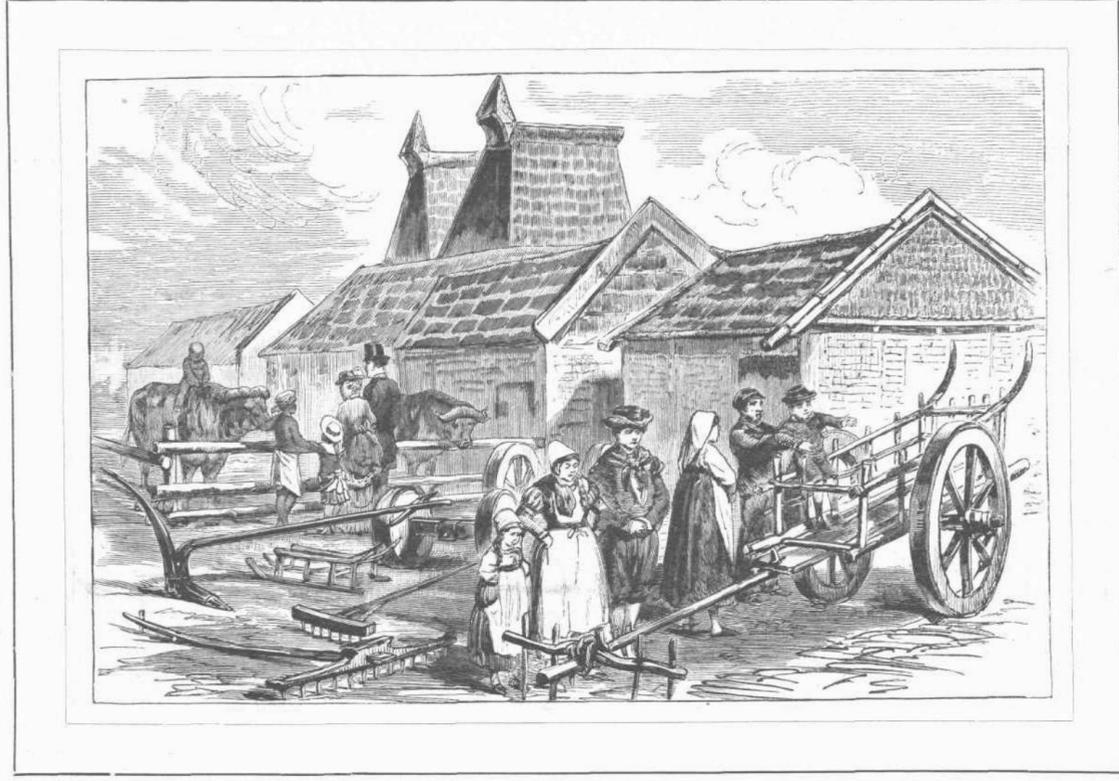
ΕΡΒΩΡ. Τὸ τέταρτον τοῦ ποσοῦ τοῦτου, τὸ ὅποιον, ὡς λέγεις, ἀποτελεῖ τὴν ὄλην περιου-

σίαν σου, οἱ νόμοι ἡμῶν παραχωροῦσιν εἰς τὸν λαόν μου. Δὲς αὐτό, ἂν θέλῃς, καὶ ἄφες τὰς εὐχαριστίας. Ἀῦρον θὰ σὲ ξενίσω ἐνταῦθα παρ' ἐμοῦ, καὶ τὴν ἐπιδοσαν ἐγὼ αὐτὸς θὰ σὲ ὀδηγήσω μέχρι τῶν συνόρων σου (ἀνοίγει τὴν θύραν τῆς οἰκίας). Λάβε λοιπόν τὴν σύζυγόν σου· δὲν εἶναι πλέον αἰχμάλωτός μου. Ἡ θύρα εἶναι ἀνοικτή. Ἐἴσελθε.

χώροι καὶ αἱ μικρότεροι ἀντιπροσωπεύονται ἐν τῇ Ἐκθέσει.

Μὴ δυνάμενοι νὰ δώσωμεν λεπτομερῆ ὄλων τῶν ἐκθεμάτων περιγραφὴν περιοριζόμεθα ν' ἀναφέρωμεν τινὰ, ὅπως δώσωμεν τοῖς ἀναγνώσταις ἡμῶν μικρὰν ἰδέαν περὶ τῆς ὄλης ἐκθέσεως, ἧτις τώρα, ὅτε εἶναι ἐντελῶς τελειωμένη καὶ ἐν πλήρει τάξει, λίαν εὐφρόδουν ἐμποιεῖ ἐντόπωσιν, διότι τὰ πάντα εἰσὶ διεσκευασμένα μετὰ πολλῆς φιλοκαλίας, ἰδίως δὲ τὸ γαλλικὸν τμήμα, τὸ ὅποιον καὶ τελευταῖον πάντων διεκοσμήθη. Μικρὸν, μικρότατον χώρον κατέχει ἐν τῇ παγκοσμίῳ

ἐκθέσει τὴν προσοχὴν ἡμῶν πρὸ πάντων οἱ τάπητες, ὧν τινες ἔχουσιν ἤδη ἡλικίαν ἑκατὸν ἐτῶν. Ἐν τῇ ἰαπωνικῇ τμήματι, ἐν τῇ ὁποίῳ ἐκτελοῦσι χρεῖτ ὁδηγῶν οἱ ὑπάλληλοι τῆς Κυβερνήσεως Βουένος καὶ Τανζάν, ἀξιοθαύμαστοι εἶναι αἱ γραφαὶ καὶ τὰ πῆλινα ἀγγεῖα, ὧν τινὰ κατασκευάσθησαν πρὸ 200 ἐτῶν. Ἐν τῇ θρακισιανῇ τμήματι εὐρίσκεται πλουσιωτάτη συλλογὴ καφέδων ὄλων τῶν ποιοτήτων ἀπὸ τῶν εὐθουωτέρων μέχρι τῶν πολυτιμωτέρων. Οἱ Μορμόνοι τῆς ἐπαρχίας Οὐτά ἐν Ἀμερικῇ ἐξέθεσαν λίαν ἀξιοπεριεργον συλλογὴν ὄρυκτων.

ΧΩΡΙΟΝ ΕΝ ΙΑΣΙΑΙ (τμήμα οἰκονομικόν).

Η ΕΝ ΑΜΣΤΕΛΟΔΑΜΩΙ ΕΚΘΕΣΙΣ.

Γ.

Τὸ κυριώτερον τῆς Ἐκθέσεως μέγαρον καλεῖται "τὸ μαρμαρίνον παλάτιον", οὐχὶ ὅτι τοῦτο ἀνηγέρθη ἐκ μαρμάρου, διότι δὲν ἦτο θεθαίως δυνατόν προσωρινόν οἰκοδόμημα, προσωρισμένον δι' ἑξέ μόνον μῆνας, νὰ ἦναι ὄλον ἐκ μαρμάρου, ἀλλὰ διότι μακρόθεν θεώμενον παριστᾷ μέγαρον ἐκ λευκοῦ μαρμάρου. Ἐν τῇ μαρμαρίνῳ τούτῳ οἰκοδομήματι εὐρίσκονται ἀληθεῖς θησαυροὶ· αἱ πέντε μεγάλα ἡπειροὶ ἐφορτισμένησαν νὰ συγκεντρώσωσιν ἐν αὐτῇ τὰ καλλίτερα αὐτῶν προϊόντα. Τὸ ὄλον οἰκοδόμημα ἔχει ἔκτασιν 60 χιλ. τετραγ. μέτρων· τὸ κυριώτερον αὐτοῦ δῶμα ἔχει μῆκος 340 μέτρων, τὰ δὲ ὄλα τμήματα εἰσὶ 16 τῶν ἀριθμῶν. Τὸ πρώτιστον τμήμα εἶναι φυσικῆ τῆς ὄλης τῆς ὀλλανδικῆς, ἔχον ἐμβαδὸν 7 χιλ. μέτρων· ἔπειτα τὸ βελγικὸν μετ' 9 χιλ. μέτρων ἐμβαδόν, τὸ ἀγγλικὸν μετ' 3 χιλ. τὸ ῥωσικὸν μετ' χιλίων μ. τὸ ἰσπανικὸν μετ' 1400 μ. τὸ ἀστριακὸν μετ' 1400 μ. τὸ γαλλικὸν μετ' 12 χιλ. τὸ γερμανικὸν μετ' 8 χιλ. μ. καὶ ἄλλα μικρότερα. Ἀρκεῖ νὰ εἰπωμεν ὅτι ὄλα αἱ

ταύτη Ἐκθέσει ἡ Ἑλλάς, ἧς τὰ ἐκτεθειμένα προϊόντα περιορίζονται εἰς ὀλίγον οἶνον· ἀλλὰ ποίας ἐντυπώσεως διεγείρει ἐν ἡμῖν ἡ ὠραία κυανόλευκος σημαία, καὶ τὸ ἐλλήρικόν στέμμα! Μακρόθεν νεύει ἡμῖν ἡ Ἑλλάς, ἡ προσφιλεῖς, ἡ ἐνδοξὸς χώρα, καὶ ἐνώπιον τοῦ πνευματικοῦ ἡμῶν ὀφθαλμοῦ ἐμφανίζονται ὄλα αἱ μεγαλοπρεπεῖς μορφαὶ τῶν ἀρχαίων καὶ τῶν νεωτέρων ἡρώων, ἐμφανίζονται ὄλα ἐκεῖνα αἱ μορφαί, ἃς οἱ ποιηταὶ ἐξύμνησαν καὶ ὁ κόσμος ὄλος σέβεται καὶ τιμᾷ!

Καὶ τὸ ῥωσικὸν τμήμα μέγιστος ἐλαύει τὸ ἐνδιαφέρον ἡμῶν, ἰδίως δὲ τὰ συμπλέγματα τὰ παριστῶντα σκηνὰς ἐκ τοῦ ῥωσικοῦ θίου, αἱ τράπεζαι ἐκ κνάου, τὰ γουναρικά, τὰ σαμοθάρια ὄλων τῶν διαστάσεων καὶ ὄλων τῶν σχημάτων. Ἀπὸ τοῦ ῥωσικοῦ τμήματος μεταβαίνομεν εἰς τὸ κινεζικόν, ἐν ᾧ θαυμάζομεν τὴν οἰκίαν τοῦ προσθετοῦ τῆς Κίνας, μεγαλοπρεπῆ ἐν τῇ ἀσιατικῇ αὐτῆς καλλονῇ. Ἐν τῇ τμήματι τούτῳ θλίβομεν νομισματα ἀργαρότατα (τριῶν χιλιάδων ἐτῶν), καπνοσύριγγας διαφόρων ἐποχῶν, τὸ σχέδιον καὸ τοῦ Κομφουκιου, καὶ λεπτοτάτα; ἐργασίας ἐξ ἐλέφαντος. Ἐν τῇ περσικῇ τμήματι

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν χωρῶν τῆς Ἀνατολῆς, ὧν τὰ ἐκθέματα περισσότερο ἐνδιαφέρουσι τοὺς Εὐρωπαίους, διότι καὶ περιεργότερα εἶναι καὶ ὀλιγώτερον γνωστά. Περὶ τῶν εὐρωπαϊκῶν ἐκθεμάτων δὲν θέλομεν διαλέξαι ἐνταῦθα, καθότι ταῦτα θαυμάσθησαν καὶ θαυμάζονται ἐν ὄλλαις ταῖς παγκοσμίοις Ἐκθέσει. Τριάκοντα ὀκτὼ μεγάλα αἰθουσαι περιέχουσιν ὅτι ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ φαντασθῇ, ἐπιπλα, σκευῆ, ὄρυκτά, μέταλλα, εἶδη τῆς πολυτελείας καὶ τῆς ἀνάγκης, ἐν γένει ὅτι ἡ βιομηχανία Εὐρώπῃ παράγει, καὶ ἡ καλλιτεχνία δημιουργεῖ. Ἐν τέλει πρέπει ν' ἀναφέρωμεν ὅτι αἱ εἰκόνες ἐν τῇ ὀλλανδικῇ τμήματι σπουδαίαν κατέχουσι θέσιν καὶ ἐπὶ ὄρας καὶ ἡμέρας δύνανται νὰ ἐπασχολῶσι τοὺς καλλιτέχνους καὶ τοὺς τὴν καλλιτεχνίαν ἀγαπῶντας. M. ZWAANSWYK.

Τὴν θρακίαν ταύτην ἔχθεσιν συνοδεύομεν διὰ δύο εἰκόνων, ὧν ἡ μὲν παριστᾷ οἰκίαν ἐν Ταγάλ τῆς Ἰάβας (τμήμα οἰκονομικόν), ἡ δὲ γέφυραν ἐκ δόνακος (bambou), κατασκευασθεῖσαν ὑπὸ τῶν ἐγγυωρίων.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΣ 50 ΦΟΙΝ. ΤΩΝ ΣΤΙΧΩΝ. — ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ELSTER-STRASSE 19. LEIPZIG.

ΕΣΠΕΡΟΣ.

Σύγγραμμα περιοδικόν μετά εικόνων έκδιδόμενον ἐν ΛΕΙΨΙΑΙ.

τῆ 1|13 καὶ 15|27 ἐκάστου μηνός.

Τιμὴ ἐτησία προπληρωτέα φράγκα 40 (= μάρκαι 32 = ρούβλια 16).
Τιμὴ καταχωρίσεων δι' ἕκαστον στίχον φοίνικ. 50.

ΕΠΙΣΤΑΣΙΑΙ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΟΥ.

ΑΘΗΝΑΙ καὶ **ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ**· κ. Δημ. Καρασπύρος. **ΚΕΡΚΥΡΑ**· κ. Νικ. Ε. Μπάκας. **ΖΑΚΥΝΘΟΣ**· κ. Ν. Παπαδόπουλος. **ΒΛΑΟΣ**· κ. Νικ. Γεωργιάδης, ἰατρός. **ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ**· κ. Πέτρος Μ. Γκεντιλίνης. **ΠΑΤΡΑΙ**· κ. Παυσανίας Χαϊδᾶς.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ καὶ ἡ λοιπὴ **ΑΙΓΥΠΤΟΣ**· κ. Πέτρος Σαράντης, Βιβλιοπωλετὸν "Ὁ Φοῖνιξ" ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ· κ. Ἰωάννης Παπάδης, βιβλιοπώλης. **ΦΙΛΙΠΠΟΥΠΟΛΙΣ**· κ. Γεώργιος Τσούντας, ἰατρός. **ΣΜΥΡΝΗ**· κκ. Δεξιπρὸς καὶ Σ^α, καὶ κ. Φρ. Σαρίκας. **ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ**· κ. Σ. Γράσσο, βιβλιοπώλης. **ΚΑΒΑΛΑ**· κκ. Α. Γ. Κούζης καὶ Σ^α. **ΜΥΤΙΛΗΝΗ**· κ. Ξενοφῶν Γκορτζιώτης. **ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΑ**· Αἰθίο. Ἀνανίας Ἀλεξανδρίδης. **ΣΑΜΟΣ**· κ. Σταματιάδης, ἑφορος τῆς Σαμιακῆς Βιβλιοθήκης. **ΒΗΡΥΤΤΟΣ**· κ. Χρ. Χριστοφόρου. **ΑΜΙΣΟΣ**· κ. Κ. Λαναράς, ἰατρός. **ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ ΚΡΗΤΗΣ**· κ. Ἀπ. Ξενοδόχης. **ΡΟΔΟΥ**· κ. Μ. Μαλλιάρakis.

ΛΕΥΚΩΣΙΑ καὶ **ΔΕΜΗΣΣΟΣ** Κύπρου· κ. Π. Δ. Παπαδάκης. **ΛΑΡΝΑΞ**· κ. Ἰωάννης Πιερίδης.

ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΝ· κ. Ἀριστόδημος Α. Βοσκώφ. **ΓΑΛΑΖΙΟΝ**· κ. Α. Ι. Σααργιάννης. **ΙΒΡΑΙΑ**· κ. Ἰωάννης Α. Βοσκώφ. **ΤΟΥΡΝΟ-ΜΑΓΟΥΡΕΛΟΝ**· κ. Γγλέμ. Παπάζογιους. **ΚΟΡΑΒΙΑ, ΠΙΚΕΤΟΝ, ΚΑΡΑΚΑΑ** καὶ **ΚΡΑΙΟΒΑΝ**· κ. Νικόλαος Καραβίας. **ΚΑΛΑΦΑΤΙΟΝ**· κ. Νικ. Κουλιέλης. **ΓΙΟΥΡΓΕΒΟΝ**· κ. Εὐθύμ. Πεταλάς. **ΤΟΥΡΝΟ-ΣΕΒΕΡΙΝΟΝ**· κ. Ι. Α. Σακελλαρίδης.

ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΙΣ· κ. Ἰάκωβος Μάνος, ἰατρός. **ΜΟΞΑ**· κ. Γρηγ. Ι. Ροσσόλυμος. **ΟΔΗΣΣΟΣ**· κ. Σπυρ. Τυπάλδος Φορέστης. **ΤΑΙΡΑΝΙΟΝ**· κ. Δημ. Δ. Ἀλεξόπουλος. **ΡΟΥΣΤΟΒΙΟΝ**· κ. Στέφ. Λοβέρδος. **ΓΕΙΣΚ**· κ. Π. Α. Ἀζιότης. **ΝΙΚΟΛΑΙΕΡ**· κ. Θεόδωρος Λυκαρδόπουλος. **ΒΕΡΔΙΑΝΣΚΑ**· κ. Νικ. Γ. Τσιτζέλης. **ΙΣΜΑΗΛΙΟΝ**· κκ. Ἀδελφοὶ Κωνσταντινίδαι. **ΚΙΣΝΟΒΙΟΝ**· κ. Α. Καρβούνης. **ΠΟΤΙΟΝ**· κ. Περικλῆς Ν. Κομηλιάδης. **ΣΕΒΑΣΤΟΥΠΟΛΙΣ**· κ. Κ. Α. Παλαιολόγος.

ΠΑΡΙΣΙΟΙ· κ. Θεμιστοκλῆς Πετροκόκκινος.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ· κ. Ἰωάν. Α. Περβάνογλου, **ΔΙΒΕΡΠΟΥΛ**· κ. Γ. Θ. Σκρινῆς.

ΡΟΥΣΣΕΟΥΚΙΟΝ Βουλγαρίας· κ. Σταῦρος Χριστοδουλίδης.

ΤΕΡΓΕΣΤΗ· κ. Π. Περβάνογλου. **ΚΑΛΚΟΥΤΤΑ**· κ. Ἰωάν. Κ. Σταυρίδης.

ΝΕΑ-ΤΟΥΡΚΗ· κ. Δημ. Ν. Μπότσης, γενικός πρόξενος τῆς Ἑλλάδος.

Εἰς τὰ μέρη, ἔνθα εἰσὶ δὲν ἐσωστήθησαν ὁριστικῶς ἐπιστasiai, οἱ θουλόμενοι δύνανται νὰ γείνωσι συνδρομηταὶ ἐπὶ προκαταβολῇ τῆς ἐτησίας συνδρομῆς, ἀποτεινόμενοι εἴτε κατ' εὐθείαν εἰς τὴν διεύθυνσιν (ELSTER-STRASSE No. 19) ἐν ΛΕΙΨΙΑΙ, εἴτε εἰς τὰ οἰκεία ταχυδρομικὰ γραφεῖα, τῆς διεύθυνσεως τοῦ Ἑσπεροῦ συννενοηθείσης περὶ τούτου μετὰ τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως τῶν γερμανικῶν Ταχυδρομείων. Τὸ φύλλον ἀποστέλλεται ἐλευθέρων ταχυδρομικῶν τελῶν.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΟΥ. ELSTER-STRASSE No. 19. LEIPZIG.

Η ΑΡΙΣΤΗ ΑΓΟΡΑ ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΩΝ ΑΞΙΩΝ.

ΕΤΑΙΡΙΑ
ΤΟΥ ΟΥΓΓΡΙΚΟΥ

ΕΡΥΘΡΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ.

Υπὸ τὴν προστασίαν τῶν Α.Α. Μ.Μ. τοῦ αὐτοκράτορος καὶ τῆς αυτοκρατειρας τῆς Αὐστρίας.

Τρεῖς κληρώσεις ἐτησίως.

Ἐκάστη πρωτότυπος ὁμολογία, μέλλουσα νὰ μετᾶσχη 112 κληρώσεων, στοιχίζει 20 φράγκα χρυσᾶ πληρωτέα εἰς 4 τριμήνους δόσεις ἀνὰ 5 φράγκα. Τοῖς μετρητοῖς μόνον φρ. 19.

Ἄμα γιγνομένης τῆς πρώτης πενταφράγκου δόσεως, ὁ ἐγγραφεὶς μετέχει πασῶν τῶν κληρώσεων καὶ τοῦ ὅλικοῦ τῶν κερδῶν. Λεπτομερεῖς πληροφορίες παρέχονται δωρεάν εἰς πᾶσαν γλῶσσαν.

Ἀπευθυντέον τραπεζικὰ γραμματῖα, ταχυδρομικὴν ἐπιταγὴν ἢ γραμματόσημα πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ **Moniteur de la Chance Universelle à Vienne (Autriche).**

Σημ. Παρακαλεῖται τὸ ἀξιότιμον κοινὸν νὰ μὴ συγχέη τὰς ὁμολογίας ταύτας μετὰ τῶν ἀπλῶν γραμματιῶν τῶν λαχείων· διὰ τῶν ὁμολογιῶν τούτων οὐδέποτε κινδυνεύει τις ν' ἀπολέσῃ τὰ χρήματά του.

Μέγας λαχνός 50,000 φιορ. τῆ 19/1 Ἰουλίου 1883.
Μέγας λαχνός 50,000 φιορ. τῆ 20/1 Νοεμβρίου 1883.
Μέγας λαχνός 50,000 φιορ. τῆ 20/1 Φεβρουαρίου 1884.
Μέγας λαχνός 50,000 φιορ. τῆ 19/1 Ἰουλίου 1884.
Μέγας λαχνός 50,000 φιορ. τῆ 20/1 Νοεμβρίου 1884.

καὶ σημαντικὸς ἀριθμὸς κατωτέρων κερδῶν.

[144]

Selbstthätige Zimmerfontaine
mit Blumentisch und Aquarium
Neu! Originell!

Vorzüglichste Leistung
Eleganteste Ausführung.

Die Triebwerke
gäbe ich auch
zu schon vor-
bandenen
Aquarien
wie zu
Springbrunnen
für
Landhäuser
Besitzern von
Villen etc.
allein ab
Illustrirte
Prospecte
gratis und
franko.

LOUIS HEINRICI-ZWICKAU'S.

Η ΝΕΑ ΜΕΤΕΩΡΟΛΟΓΙΚΗ ΠΥΞΙΣ,

προνόμιον τοῦ καθηγητοῦ **KLINKERFUES,**

ἀναγγέλλει ἄνευ ὕπολογισμοῦ τινος μετὰ καταπληκτικῆς ἀκριθείας τὴν ἐπερχομένην τοῦ καιροῦ μεταβολὴν. Τὸ ἐργαλεῖον τοῦτο εἶναι τὸ πρῶτον καὶ μόνον, τὸ ὅποιον καὶ ὑπὸ ἐπιστημονικὴν καὶ ὑπὸ πρακτικὴν ἔποψιν ἔχει πραγματικὴν ἀξίαν.

Τιμὴ αὐτοῦ μάρκαι 50 ἢτοι φράγκα 62.50 ἢ λίραι ἀγγλ. 2¹/₂.

Προγράμματα ἀποστέλλονται δωρεάν. Εὐρηται μέχρι νεωτέρας εἰδοποιήσεως μόνον παρὰ τοῖς

Κυρίοις **BIERNATZKI** καὶ Σ^α ἐν **ΑΜΒΟΥΡΓΩΙ,**
κατόχοις τῶν προνομιούχων τούτων ἐργαλείων.

[165]

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Κατ' αὐτὰς ἐξέρχεται τῶν ἐνταῦθα Καταστημάτων Γουλιέλμου Δρουγουλίνου ἢ Β' ἔκδοσις τοῦ "ΚΑΘ' ΟΜΗΡΟΝ ΟΙΚΙΑΚΟΥ ΒΙΟΥ" τοῦ κυρίου Κλέωρος Ραγιαβῆ, ἥτις ἐντελῶς ἀνασκευασθεῖσα ἀπέβη ὅλως νέον σύγγραμμα. Τὸ ἔργον τοῦτο, τερπνὸν ἅμα καὶ διδακτικώτατον, θερμῶς συνιστῶμεν ὡς ἀπαραίτητον ἀγλάισμα πάσης Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης. Μετὰ πλείστης βῆς φιλοκαλίας ἐκδοθέν, δι' ὠραίων εἰκόνων πεποικισμένον καὶ κομψῶς δεδεμένον, τιμᾶται τὸ βιβλίον φράγκων 5.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΟΥ.

Συντάκτης· Δρ. Ι. ΠΕΡΒΑΝΟΓΛΟΣ ἐν ΛΕΙΨΙΑΙ. ELSTER-STR. 19.

Χαρτοπωλεῖον· Β. ΣΙΓΙΣΜΟΥΝΔΟΥ ἐν Βερολίῳ καὶ Λειψία, — Τύποις· Γ. ΔΡΟΥΓΟΥΑΙΝΟΥ ἐν Λειψία.